

Lucie Štöšková

ANĎELSKÁ ČARODĚJKA

KVADRIGA ~ KNIHA DRUHÁ

Lucie Stošková
Kvadriga: Andělská čarodějka

Copyright © Lucie Stošková, 2025
Cover & Illustration © Martin Stehlík, 2025
Czech edition © Backstage Books, 2025

ISBN 978-80-7665-029-9 (pdf)
ISBN 978-80-7665-028-2 (print)

Lucie Stošková

ANĎĚLSKÁ ČARODĚJKA

KVADRIGA ~ KNIHA DRUHÁ

Backstage Books

2025

Děkuji svým dcerám a rodičům za dlouhodobou podporu mé literární činnosti. Můj dík patří především mé mamince Lence Stoškové za stovky hodin nezištné pomoci při dokončování knihy. V neposlední řadě děkuji také svému příteli Jiřímu Kostelníkovi za nápady, které tento příběh obohatily.

*„Stvořitel ji za vámi poslal, aby vás definitivně vyrvala z ďábelských
parátů vašeho bývalého pána. Kdo jiný by to dokázal než andělská
čarodějka, jakou Celestia bezesporu je?“*

Steve Whisdom
angirský zlatý štitonoš

PROLOG

Už uběhlo osm měsíců od doby, kdy pan docent Claudius Drake, univerzitní vyučující a proděkan Fakulty věcné magie Univerzity Medey kolchidské ve městě Wolftownu, získal poprvé ve své akademické kariéře, a jak se posléze zařekl také naposledy, svou osobní asistentku. A že to vedle ní byla jízda! Šílenější, bláznivější, možná i nebezpečnější než celý jeho dosavadní život včetně neslavné morsvirske éry.

Ano, Claudius Drake se před více než čtrnácti lety jako dvacetiletý mladík spolčil s temnými silami a začal sloužit zlu, které si říkalo Jeho Milost vévoda z Erferuviollsu, pán ohně. Ale dobré principy v jeho nitru nikdy nedovolily temnotě, aby ho zcela pohltila. Claudius nakonec přetrhal duševní svazky s vládcem zla a díky varování, jež před necelými jedenácti lety poslal do posvátného města Angiru, vévodova říše zanikla. Jejím poraženému tvůrci se však podařilo uniknout. Erferuviollsovo impérium bylo zničeno, plány však nikoliv. Hrozba přetrvávala.

A pomyslný vlak, do něhož Claudius nastoupil tím, že do své praxe přijal zmiňovanou asistentku Celestii Aspenovou, se řítí rychleji než japonský šinkanzen. Od lednových a únorových vzájemných slovních soubojů, přes březnové proklínání smrtící kletbou, dubnovou záchranu vodního koně ceffyl dŵra a míchání lektvaru nezvladatelné vášně, květnovou rvačku se studentem Mariem Krodowskim, červnové krevní sérum, jímž Claudius zachránil po útoku voodoo kouzly Celestii život. Dále přes červencový masakr na dostižišti, následnou společnou noc v hotelovém pokoji a hru dáma u něj doma, alkoholový úlet s univerzitním kolegou a kamarádem v jednom magistrem Tadiem Harswemem, až po jeden vášnivý srpnový polibek. Ten konečně otevřel Claudiovi oči.

Nečekaná dokonalost vzájemného objetí, k němž došlo po ukončení zkoušení jisté punčoškové podvodnice, Drakeovi jasně vysvětlila, že asketický způsob života, který si

po sebevraždě jeho mladičké manželky Iony dobrovolně zvolil, pro něj zřejmě nebude to pravé ořechové.

Nikdy by nevěřil, že k něčemu takovému může dojít. Nikdy, ani v těch nejšílenějších představách by ho nenapadlo, že by se ještě do někoho dokázal zamilovat. Jenže Cellestia nebyla jen tak někdo!

Tricetiletá pyšná, zpupná, nezkrotitelná kráska, zlatě zářících vlasů a zelených očí, v nichž se sem tam přehnal africká savana, se společně se svou mladší sestrou Cairou, bodyguardem Stevem a dvojčaty Patrikem a Paulem v lednu 2014 rozhodla opustit bílé věže posvátného města Angiru a nalézt dočasné útočiště ve wolftownské univerzitní pevnosti pod ochrannými křídly pana prorektora sira Viktora Suetonia Merita.

Proč útočiště? Protože sama nadána obrovskou kouzelnou mocí byla pro nepřítomného, přesto velmi nebezpečného vévodu velmi žádaným objektem. Ona, co bránila v návratu zla. Ona, která, sama zasažena temnou černou magií, sváděla krutý boj s dobrem a zlem ve své duši. Ona, jež měla ve své moci zničit vše dobré na této zemi. Ona, která však mohla tento svět i zachránit. Ne, to poslední není tak úplně pravda. SAMA NE!

Díky vpádu zářící angirské komety do jeho života se pro pana docenta Drakea mnohé změnilo. MNOHÉ! Například jeho krajně odmítavý postoj k hudbě a zpěvu jako nástroji pro vyjádření emocí. K této zdánlivě kratochvíli měl nyní hodně příležitostí, neboť nějakou nevyzpytatelnou náhodou nebo snad řízením osudu se zkušebna štítonošů nacházela přímo za zdí Drakeovy soukromé kolejní komnaty. A jak jinak než pouhou náhodou byla jeho komnata s onou zkušebnou propojena tajnou chodbou, již pan docent kupodivu velmi často využíval. Za zdí sice krásné písně slyšel docela dobře, ale škvírou mezi závěsy měl na objekt svých marných tužeb také nerušený výhled.

Své sledování si dokonale užíval. V pracovní nebo v učebnách si něco podobného dovolit nemohl, protože by byl okamžitě odhalen, nicméně tady se dívat směl.

Podvědomě to vnímal už dlouho, ovšem díky polibku před několika dny nabyt jistoty. Zakoukal se do ní. Tolik se snažil s tím bojovat. Mnohokrát upadal do nelítostných výčitek svědomí, co na něj doslova řvalo, že on na lásku NEMÁ PRÁVO! Byl to on, kdo zahubil svou černovlasou princeznu, on, jenž svou vlastní hloupostí navždy zničil záři modrých safírů Ioniných očí. On, který byl příčinou její sebevraždy!

Jistě, hlava mu naprosto racionálně sdělovala, co by měl cítit a jak by se měl chovat. Jenže srdce! To zrádné nevyzpytatelné srdce ji vůbec neposlouchalo a dělalo si, co samo chtělo. Jeho urputná snaha ubránit se drtivému vlivu hluboké africké savany Cellestiniých nedostizných očí byla navíc vehementně podřívána mírně erotickými sny, které ho od společné noci v hotelu Čapí věže v Prstočárově navštěvovaly téměř každou noc. Koho jiného by se týkaly než právě jí?

A tak zde, skryt těžkým tmavě zeleným brokátovým závěsem na dřevěném ochoze nad zkušebnou, stál minimálně dvakrát do týdne a nechával se vtahovat do podmanivosti vlastní fantazie.

Ano. Claudius ji miloval! A ke své hrůze si uvědomoval, že takto zběsilé emoce prožívá naprosto poprvé. Dosud byl přesvědčen, že ví, co je opravdová láska. Jenže nyní si tím už tak jistý nebyl.

Ovšem proti naplnění jeho tajných tužeb stály tři velmi podstatné skutečnosti. Za prvé to byl již zmiňovaný stín věčné viny za Ioninu smrt, dále jeho absolutně nedostatečné sebevědomí v milostných záležitostech, které ho neustále sráželo větami jako: *Kde jsi ty a kde je ona? Nikdy bys pro ni nemohl být dost dobrý! Nesaháš jí ani po paty! Co by na tobě asi tak viděla?*

Posledním a možná nejpodstatnějším problémem bylo, že zde byl také někdo třetí. Nejemocnější z černokněžníků, děkan Fakulty černé magie, profesor Nestor Rivers. Muž, s nímž trávila krásná štítonoška mnoho a mnoho chvil o samotě v jeho ostrozubské pevnosti. Ten, koho, jak byl Claudius přesvědčen, milovala.

Jak bojovat s magickou dokonalostí černočerných uhrančivých očí, jak trumfnout ono vražedné charisma muže, který ladným pohybem své oslnivé ebenové hůlky s velkým obsidiánem uvnitř dokázal ovládat i nejtemnější sféry lidského bytí? Jak pokořit magickou havraní auru, doprovázející ho všude tam, kde se objevil? Ne, něco podobného nebylo možné. S Riversem se soupeřit prostě nedalo. Byl příliš mocný, velkolepý, oslnivý, uhrančivý plus ještě asi tisíc dalších nej přívlastků.

A tak si Claudius, zaslepený falešným vědomím vlastní nedokonalosti a bezvýznamnosti, vůbec neuvědomoval, že právě s ním tráví jeho slečna asistentka v hodinách a v pracovním daleko víc času než s charismatickým černokněžníkem, že k němu vysílá nejkrásnější úsměvy, že k jeho uším doléhají niterné písňové texty, plné osobních zpovědí.

Ne, toto Claudius Drake prozatím neviděl.

PROZATÍM!

DEN „D“ A JEHO PACHUŤ

V neděli 31. srpna 2014, čtyři dny po svých „úspěšně“ neúspěšných státnicích, informovala Celestia ve zkušebně všechny zbylé štítonoše, že si přeje strávit dnešní odpoledne o samotě. Jejím cílem se stal Magický hvozd, chaotický prales pokrývající údolí mezi wolftownským masivem a vrcholem zvaným Ostrozub.

Zde v samotě pralesní hlubiny, obývané velkým množstvím především mytických zvířat, ptáků, plazů, hmyzu, ale i kouzelných stvoření veskrze lidských, nacházela dostatek prostoru k přemýšlení. Dnes byla odhodlána znovu nahlédnout do Drakeovy minulosti. K tomuto rozhodnutí ji podnítil šílený nitrozpytový souboj mezi ním a profesorem Riversem z minulého pátku, v němž pan docent exceloval, ovšem mocný černokněžník zoufale pohořel.

Byl nejvyšší čas seznámit se s další částí Claudiova mládí. Už poslední výlet do Drakeovy minulosti, konající se v květnu letošního roku, jí dal pořádně zabrat. Její vlastní životní osudy byly totiž s osobou pana docenta spojeny daleko více, než by se mohlo na první pohled zdát. Každému, kdo čte tyto řádky, je asi dávno jasné, že návštěva ve Wolftownu a následné zvolení si Claudia Drakea za vedoucího studia nebyly pouhými náhodami. Dospělá Celestia se totiž zcela vědomě nabourala do života člověku, jehož jako sedmnáctiletého mladíka ve svých třinácti letech zachránila. Odnesly to tehdy nádherné vitráže gotických oken v sále menzy a rovněž její studium na středoškolském lyceu ve wolftownském podhradí. S ním byl po této události konec. Obojí v ní zanechalo drásavé vzpomínky, a tak vlastně není divu, že s pokračováním svého pátrání otálela skutečně dlouho. Nyní bylo však zřejmé, že věci jsou mnohem dál, než předpokládala, a ona se musí poprat s nepříjemnou skutečností.

Jenže když procházela pod spletenými větvemi staletých velikanů, čím dál víc ji svíral pocit, že si asi nevybrala zrovna nejvhodnější den. Nebyla si vůbec jista, zda bude mít na

předpokládané dramatické události Claudiova života dostatek sil, protože jí od rána nebylo moc dobře. Cítila nějakou prapodivnou tíhu. Sice k ní nenacházela žádný racionální důvod, ale přesto zde byla. A čím bylo slunce výš, tím jí bylo hůř. Zvláštní vnitřní chlad rozechvíval bělostné údy a do srdce se čím dál víc vkrádal pocit, že se má brzy stát něco nedobrého.

Usadila se do záplavy modrých pomněnek u propasti. Vznášelo se nad ní pět vzrostlých velikánů, které svými mohutnými větvemi zakrývaly výhled na druhou stranu hlubiny. Korunami kouzelných stromů protékal jiskřící vodopád, jejich kořeny visely volně do prostoru, čímž je jasné, že ke svému růstu nepotřebovaly ani pevnou zemi.

Už tady byla, dokonce několikrát. Poprvé v červnu po dramatické hádce s Cairou, kdy jí mladší štitonoška vyčetla snad i nos mezi očima. Nutno ovšem podotknout, že její sestra byla tehdy naprosto v právu, neboť chování a jednání naší milé Celestie nebylo v oné době zrovna ukázkové. Bytostně přesvědčena o své vlastní neomylnosti, nakažena domýšlivou zpupností, zaštiťující se alibistickým heslem: *Účel světí prostředky*, zoufale postrádající alespoň špetku cnosti zvané pokora, se stala příčinou mnohých lidských tragédií.

Vzpomeňme například na chudáka Steva, jejího proklamovaného přítele a hlavního bodyguarda v jednom, kterému svým lektvarovým experimentem málem zničila do té doby naprosto pevný vztah s dlouholetým partnerem Lukase. Nebyt prozírlé pusy pana docenta Drakea, jenž zcela náhodou odhalil skutečnou podstatu věci, možná by se totálnímu debaklu svých konspirací tehdy vyhnula. Na druhou stranu, vše se naplánovat nedá a zákeřné intriky nevycházejí vždy tak, jak si někteří z nás představují. Dokonce i její vlastní sestra jí pod vlivem nově nabyté „wolftownské“ svobody už nadále odmítala dělat pokornou služku a tvrdě se proti ní postavila.

Největší rozčarování však na nejzářivější angirský diamant, jak Celestii v Angiru označovali, čekalo v podobě zcela nedobytné osoby pana docenta Drakea. My, kdo máme možnost nahlížet do jeho myšlenkových pochodů, víme, že Claudiovo srdce vlivem planoucího žáru okolo Celestie už dávno roztálo. Ovšem svou vnější betonovou slupku si ještě zvládal jakž takž zachovávat. Tento zdánlivě nepřekonatelný chlad a očividná neschopnost uhranout ho svými mocnými africkými kouzly, dokonalou vizáží či podle ní brilantním intelektem daly Celestii poprvé v životě ochutnat hořkou pilulku vlastního selhání.

Co pro ni vlastně znamenal? Kořist, která čím více uniká, tím je pro lovce atraktivnější? Byl skutečně jen nepodstatným pěšákem, anebo, jak se sama kdysi vyjádřila, králem na šachovnici života? Odpověď dlouho neznala ani ona sama. Něco jí ale bylo jasné hned od začátku. Claudius se jednou stane hybným elementem, určujícím chod celého magického světa. Netušila však, zdali na straně dobra, či na té opačné.

Seděla nehybně a hlubokými nádechy do sebe vtahovala vůni parného letního odpoledne. Slunce bylo ještě vysoko a v jeho záři působila okolní modrá obloha jako řídká mléčná kaše. Sekundy a minuty ubíhaly a do její mysli se vkrádal čím dál silnější pocit, že dnešní krásný den bude mít k dokonalosti velmi daleko. Vzduch se tetelil pod nápořem horka, tráva ani stromy se nepohnuly, protože vítr si nyní zřejmě vzal dovolenou.

Vlastně to bylo zvláštní. Cestou sem nepotkala žádná bájná zvířata. Skoro se zdálo, že všichni tvorové prchli do svých úkrytu v předtuše blízkého nebezpečí. Co je ale tolik vyděsilo? A co nyní rozechvívalo srdce statečné štitonošky? U nohou jí náhle přistál překrásný čínský mytický pták Feng-chuang. Rozložil okolo sebe své zlaté perutě a pak spočinul ve stínu Celestiina těla. Pomalu k ní otočil hlavu a ona v jeho očích rozpoznala stejný děs, jaký nyní svíral i její nitro.

Hleděla do kmene nejmhutnějšího ze vznášejících se stromů, očima obtahovala jeho zvrásněnou kůru a doslova se vpíjela do její struktury. Její zrak se začal pomalu rozostřovat, dřevěné výčnělky se rozplývaly a slévaly v jednolitou hmotu. Vše kolem pomalu mizelo, zbyla jen hnědá barva kmene, ovšem i ta se posléze vytrácela. Svým vnitřním zrakem se propadala do hlubin nečekané vize. Brzy zaznamenala nějaké obrysy. Zpočátku nevěděla, nač hledí, později se jí ale zdálo, že by to snad mohly být oči.

Ano, jsou to oči. Velké zelené jako smaragdy. Znáš je. Jenže odkud? A proč se dívají tak zle? Jako by chtěly vraždit! Co se to s nimi děje? Co v nich probleskuje? To jsou...? Plameny!

PRÁSK!

Zlověstné oči byly pryč, někdo prudce švihl snad mačetou nebo mečem? Okolo se rozstříkla krev. Vše rázem zrudlo! V uších jí zazněl zoufalý křik a bolestné sténání. Pohled do nějakého kráteru! Zemětřesení! Výbuch a ohnivá láva. Mučivá spalující smrt!

A pak ho uviděla. Krásný jako antický bůh, s červenoočnými dlouhými vlasy podobnými hřívě divokého mustanga. Krutý, zlý, chladný, odlidštěný ve své zkázonosné dokonalosti.

Byl to on! Vévoda z Erferuviollsu, pán ohně! Měla pocit, jako by stál vedle ní. Vztahoval k ní dlaň, a přestože nemluvil, uvnitř vnímala jeho výzvu, ať se k němu připojí.

NIKDY! vyrazila ze sebe, aniž přitom vydala z hrdla jedinou hlásku.

Náhle byla vize pryč a ona opět seděla v záři horkého odpoledního slunce několik metrů od okraje propasti. Ale něco bylo špatně. Ne něco, VŠECHNO! Ovzduší prosytila smrtonosná magie, vše okolo ztmavlo. Zčernalé pomněnky ležely skrouceny na spálené trávě, kam jen oko dohlédlo. Blízké balvany měly prapodivný nepřírozený tvar. Skoro se zdálo, že je roztavil obrovský žár. A vznášející se stromy? Pryč byl jiskřivý vodní proud, spojující všech pět velikánů. Stromy hořely vysokým plamenem, z něhož však nestoupal žádný dým. Jeden po druhém se řítily do hlubiny pod sebou.

Celestia zděšeně vyskočila a vzhlédla k nebeské modři. Lapala po dechu, tíha uvnitř jejího nitra ji drtila obrovskou silou. Nemohla se nadechnout, její tělo se začalo samovolně otáčet kolem dokola. Měla pocit, že umírá. Něco rvalo její vnitřní orgány napadřt. Bolest tak šílená, že si ji do tohoto okamžiku nedokázala ani představit.

Oглуšující rána a prudké světlo její rotaci zastavily. Oslnivý blesk sjel z nyní pokořených nebes a zavrtil se do šipkového keře malý kousek od ní. Vzplanul děsivým krvavým plamenem. I přes nezvladatelné točení hlavy k němu doklopýtala. Jen malý kousek od hořícího keře spatřila jakýsi černý předmět. V první chvíli myslela, že jde snad nějakou

hadici či co. Nebyla vlastně daleko od pravdy. Když se podívala lépe, poznala, že jde o tělo bájněho hada Apofise. Mrtvé! Zuhelnatělé! To zjištění ji srazilo na kolena.

Prudce rozpažila a z posledních sil vykřikla: „NEEEEEEEEEEE! Nesmíš tohle dopustit! Nedovol to! Bojuj s ním! Zabraň mu ...!“

Nedopověděla. Zoufalá žádost k nebesům z ní vysála poslední zbytky energie. Zhroutila se k zemi. Z nosu jí vystříkla krev. Pak se začala propadat někam hloub a hloub. Neviděla nic. Vše se halilo do neproniknutelné temnoty.

Mohutné úderý ptačích křídel rozrazilly okolní vzduch, ztěžklý horkem. Něčí ruce se obtočily okolo jejího těla a pak už cítila jen absolutní bezvládnost. Svět pro ni pohasl.

♦ ♦ ♦

Na kořenu nosu ji zastudilo něco mokrého.

„TO NESMÍŠ DOPUSTIT!“ vyrazila ze sebe znovu a vzepjala se.

„Psst. Nic se neděje,“ šeptaly mužské rty blízko jejího ucha.

Začala si uvědomovat, že ji něco tlačí do zátylku. Rychle rozlepila víčka a její ještě zamlžený zrak se střetl s nebeským blankytem Stevových očí. Zmateně sebou trhla a rozhlédla se kolem. Svou komnatu poznala okamžitě. Ležela mu v náručí na své posteli, nalevo od ní seděla Caira a držela ji za ruku. Paul na ni koukal z opačné strany lůžka, Patrik stál se založenými rukama v nohách postele. Celé štitonošské sročení se tvářilo, jako by mu uletěly včely.

Pokusila se zvednout, ale hlava se jí stále nepříjemně motala.

„Lež, pořád to krvácí,“ nabádal ji Steve a nutil ji, aby se nehýbala.

„Cože?“ vyjekla nechápavě.

„Teče ti krev z nosu. Musíš mít zakloněnou hlavu,“ promlouvala k ní naléhavě Caira a stiskla její dlaň.

Cellestia zavřela oči a snažila se dát dohromady, jaké události ji přivedly do tohoto stavu. Čím déle vzpomínala, tím si byla jistější, že hrozba, již se tak dlouho obávala, se dnes stala děsivou skutečností.

JE ZPĚT! Stvořiteli! Cos měl na práci tak důležitého, že jsi neuhlídal zplozence pekla?

„Je ti líp?“ zeptala se ustarané sestra, když se Cellestia se Stevovou pomocí konečně posadila.

„Jo, už jsem v pohodě,“ vydechla jaksi přiškrčeně.

Stále se jí trochu točila hlava. Zamrkala, aby nepříjemný pohyb okolo sebe zaplašila. Moc to nepomohlo.

„Co se stalo?“ vysoukala ze sebe.

„Nevíme. Přinesl tě Rivers přímo sem do komnaty. Byla jsi v bezvědomí a krvácela z nosu.“

„Rivers? A kde je teď?“

„Hned letěl pryč! Řekl jen, že tě našel v Magickém hvozdu a že tě asi vyděsila ta bouřka.“

„Bouřka?“ nechápala starší štítonoška.

„Ano. Je to docela divné, vůbec neprší, žádné mraky. Jenom se blýská,“ informoval ji Steve.

Cellestia se neohrabaně zvedla a podpírána Stevem i Cairou doklopýtala k oknu. Skutečně. Nebe křížovaly každou chvíli ostré světelné záblesky. Měla pocit, jako by k ní tito poslové pekla promlouvali.

Připrav se. Přicházím.

Věděla, kdo k ní skrze elektromagnetické výboje právě hovoří. Zachvěla se. Mír, který Claudius před více než deseti lety nevědomky nastolil, právě skončil.

♦ ♦ ♦

Když Claudius během uplynulého víkendu studoval rozvrh na následující semestr, s odpořem konstatoval, že opět vypadá jako dobře rozehraná šachová partie. Nebylo tudíž absolutně nutné hlásit se o oba dozory na studentské koleji v jiných dnech než během minulého semestru.

Přestože se Cellestii od úterního vyhazovu od státnic a pátečních několika dosti nevraživých vět v Riversově přítomnosti nehovořil, předpokládal, že zaběhnutý kolorit pondělních, středečních a pátečních návštěv jeho staronové slečny asistentky zůstane vlivem jeho volných odpoledních hodin nezměněn.

Vzhledem k novému semestru se proměnila i skladba předmětů pro studenty druhého ročníku. Drake jim nyní přednášel předmět s děsivým názvem Fyzická stigmata veškerenstva amuletů minulosti i dneška. Stejně jako minulý semestr k ochranným amuletům patřil i ke stigmatům dvouhodinový seminář. Kruh, jehož vedoucím byl Questus Sullivan, syn vznešeného vikonta Pomeia Sullivana a bratr obdobně vznešeného, ovšem maximálně morálně zkaženého Lucretia Sullivana, měl i nadále potěšení setkávat se s panem docentem na magických nerostech, jelikož tento předmět byl dvousemestrální. Studenti třetího ročníku Fakulty věcné magie, tzv. resky, ho potkávali na přednášce a semináři z měnících a útočných amuletů. Pan docent se také musel nově seznámit i s těmi nejmladšími. Jeho úkolem totiž bylo zasvětit je do tajů úvodu do kouzelné mineralogie.

Claudius už na konci minulého semestru žádal vedení univerzity, aby ho vzhledem k jeho proděkanským povinnostem některého z předmětů zbavilo. Nenápadně se pokoušel navrhnout vyučování jedů a protijedů dole na spřáteleném lyceu, což mu ale jaksi nevyšlo. Ředitel lycea Tabaski proti ukončení jeho pracovního poměru urputně protestoval s tím, že učitel tohoto předmětu byl vždy „sdílený“. Argumentoval, že na univerzitě je k dispozici skvěle vybavená laboratoř s všemožným arsenálem jedů, které se v jeho škole podle vyhlášky Ministerstva duševní a tělesné harmonie zkrátka skladovat nesmí.

Nakonec Claudius přece jen dosáhl alespoň částečně svého. Rektor se po poradě se si-rem Meritem uvolil ukončit jeho působení na Fakultě živelné magie. Meritus propouštěl Drakea z řad „svých oveček“ jen velmi nerad, ale když na něj zatlačila i Celestia, povolil. Namísto toho byl ovšem náš pan docent „poctěn“ povinností vést přednášky u čtvrtého ročníku resky, katedry magických amuletů. Předmět nesl honosný název Amulety pro pokročilé II. Když se o tom dozvěděl, málem ho kleplo. Chválabohu, že seminář k této přednášce byl plně v kompetenci doktora Nicolliera.

♦ ♦ ♦

V pondělí 1. září začal nový semestr, ale přednášky ani semináře se nekonaly. Tento den sloužil především k tradičnímu květnatému proslovu rektora Bella Curria Tribllianioho k veškerému osazenstvu univerzity, vtěsnanému pro tento účel do obrovského univerzitního stadionu.

Claudius coby proděkan Fakulty věcné magie se uvítací nezáživné taškařice zúčastnit samozřejmě musel. Stejně jako ostatní proděkani i on stál asi dva kroky za děkanem resky profesorem Antoniem Goldbergem a držel na polštáři, potaženém fialovo-zlatým sametem, insignie své fakulty. Jednalo se o slavnostně upravenou kouzelnou hůlku, meč a amulet, typické odznaky místa, kde se vyučovala především magie spojená s fyzickými neživými předměty.

Velmi ho však překvapilo, že místo slavnostně vyparáděného děkana Fakulty černé magie profesora Riverse zde postávala pouze černomagická proděkanka docentka Suplicia Yangová. Insignie za ní držel sekretář černožlaté fakulty.

Claudius tajně doufal, že přestože se dnes ještě nevyučuje, mohla by se Celestia v jeho pracovně odpoledne přece jen objevit. Hodlal ji k tomu vyzvat právě během slavnostního zahájení na stadionu.

Jenže ouha! Slečna nejzářivější se na slavnostní zahájení jaksi nedostavila. Nahradila ji její mladší sestra s dalším členem Celestiina angirského doprovodu Paulem Listerem, u nichž však pan docent absolutně nechápal, proč jsou vlastně tady. Pro ně nový semestr nezačínal, neboť stejně jako Paulovo dvojče Patrik a Celestiin bodyguard Steve Whisdom měli státnice hotovy. Pouze jeho slečna asistentka v nich díky jeho zarputilé iniciativě neuspěla, ona jediná by tedy dnes přijít rozhodně měla.

Brzy pochopil, že oba Angirové jsou zde v roli kulturní vložky. Byli totiž pověřeni uzavřít slavnostní ceremoniál odzpíváním hymny magického světa.

*Ze světa krásných pochází.
Do srdcí lidí přichází.
Na křídlech zlatých provází.
Skrz bolest, strach a nesnázi*

*temnota v prach se promění.
Kontinent černý zachrání,
nitro co v kámen změněno,
snadněji láskou raněno,
ve hvězdách citem spojeno.*

*Jen věta jedna jediná,
jak vina dávno nevinná,
ze strastí dávných beznaděj,
zrozen byl velký čaroděj.*

Při čtvrtém verši druhé sloky se Claudius nevědomky zamračil, protože jej Caira nečekaně probodla dosti podivným pohledem. A navíc ta slova!

Tohle přece řekla Cellestia v červnu ve zkušebně, když se sestrou řešily nějaké proroctví. Ale co to znamená? Do háje, nemůžu se jí na to ani zeptat, protože bych prozradil, že ji chodím poslouchat na ochoz. Už tenkrát to bylo jen tak tak.

Ve svých vzpomínkách Claudius zabloudil k události na samotném konci minulého semestru. Vlivem jeho neopatrnosti tehdy málem došlo k odhalení jeho tajné závěsové posluchárny.

Hymna linoucí se z hrdla Cellestiiny sestry však pokračovala:

*Co ve snách bylo zjeveno,
to srdce, jež je zlomeno.
Tělo, co bylo zjizveno,
v naději nové zhojeno.
A zlo jest navždy zničeno.*

Dvě sloky zřejmě stačily, a tak po ukončení zpěvu byli nudící se studenti milostivě propuštěni, aby se seznámili s rozvrhy, dopřihlašovali se na přednášky a semináře, pokud to pozapomněli udělat na konci minulého semestru a pokud v nich bylo ještě místo. Dále měli za úkol nakoupit si v městečku chybějící skripta, odborné publikace a vůbec vše, co potřebovali. Někteří z nich se rovněž znovu zabydlovali ve svých komnatách, řešili s technickým personálem prostěradla, z rozsáhlého jídelníčku, který připravili trpaslíci - kuchaři během prázdnin, si zvolili jídla na celý půlrok dopředu atd.

Claudius se po ukončení slavnostního ceremoniálu chystal vrátit insignie do boční místnůstky ve spodní části sálu menzy, když vtom se k němu přitočil Paul.

„Pane docente,“ oslovil ho. „Dobrý den. Chtěl bych dnes omluvit Cellestii z odpolední návštěvy u vás v pracovně. Není jí dobře.“

„Hm, jak jinak,“ ušklíbl se Drake.

„Víte, včera byla během té podivné bouřky venku v Magickém hvozdu a jeden z blesků se zavrtil jen malý kousek od ní.“

„A nestalo se jí nic?“ vyhrkl Claudius snad až příliš horlivě.

„Ne, jen ji to vyděsilo. Profesor Rivers ji našel v bezvědomí a donesl ji do komnaty. Ještě dlouho poté jí tekla krev z nosu.“

„Krev z nosu?“ podivil se pan docent, „a byl se na ni někdo podívat?“

„Nic to nebylo. Ale i tak jsme ji přesvědčili, aby dnes ještě ležela. Zítra se na vaši ranní přednášku určitě dostaví,“ ujišťoval ho štitonoš.

„Dobře. Tak ji ode mě ...“ Drake se odmlčel, jako by hledal to správné slovo. Teprve po chvíli ho ze sebe pomalu vysoukal: „... pozdravujte.“

Ty blesky byly včera vážně divné. Žádný déšť ani vítr, jen modré nebe a blesky. A ona zase ve středu dne! Rivers že ji našel? Blbost! Určitě tam byli spolu. Kde je asi pan „černoprdelek“ teď? Že by byl u ní v komnatě? Ten štitonoš přece tvrdil, že je v pořádku. Rivers by si jen tak pro nic za nic nenechal ujít něco tak obřadného, jako je zahájení semestru.

♦ ♦ ♦

V úterý 2. září se Celestia do výuky skutečně dostavila a vše se zdálo být při starém. Ovšem s jediným rozdílem. Odpolední seminář z magických nerostů II. se nekonal, protože pan docent byl narychlo povolán k děkanovi Goldbergovi, jehož poctili neočekávanou návštěvou mistři architekti s návrhem nové hradní přístavby pro plánovanou výrobu kouzelnických pomůcek.

Během minulého semestru svedl Drake s děkanem „tuhou bitvu“ o to, zdali budou na univerzitu dodávány už hotové polotovary, či jestli bude veškerý proces výroby prováděn zde v areálu hradu, kde by na něj mohl Claudius dohlížet. Nutno říct, že pan proděkan díky své zarputilosti a rovněž vzhledem k neodolatelným vyjednávacím schopnostem své slečny asistentky nakonec vyhrál. Bylo to sice jen tak tak, ale nakonec si pan Claudius „Umanutý“ prosadil svou.

Nyní po večeri seděl ve své kolejní komnatě a nečinně bloumal očima od jedné stěny k druhé. Nějak se mu nechťelo začít se znovu vrtat v absolutně nezajímavém úvodu k jeho vědeckému veledílu, jež se mu ne a nedařilo vydat. Celestia ho totiž před nějakou dobou taktně upozornila, že tam má jisté stylistické nedokonalosti. Uvolil se tedy, že odpouje do svého bytu číslo 24 na Ozvěnovém náměstí dole v podhradí a dá odpočinout své šedé kůře mozkové u něčeho méně intelektuálně náročného, což partie šachu s kolegou a přítelem Tadiem Harswerem bezpochyby byla.

Jenže když už byl skoro na odchodu, zaslechl za zdí hudbu a ženský hlas. Na tom by nebylo nic divného, štitonoši zde prozpěvovali denně, ovšem v úterý a ve čtvrtek bez

Cellestie. Tyto dny trávil jeho slečna asistentka pravidelně v ostrozubské pevnosti, a jak byl Claudius přesvědčen, také v náruči pana profesora Riverse.

Ke svému velkému podivení však zaznamenal, že píseň, linoucí se zpoza děsivé mozaiky aztéckého boha Quetzalcoatl, je vlastně duetem vysokého sopránu a mystického altu. Byla tam! Ne na Ostrozubu, ale za zdí ve zkušebně.

Aha! Rivers včera na zahájení nového semestru chyběl a zřejmě se ještě nevrátil.

Příležitost dělá zloděje a pan docent prostě neodolal. Kouzlem rozevřel mozaiku opěřeného hada, vystoupal po schodišťátku vzhůru a už se opětovně usídlil ve své tajné závěsové posluchárně nahoře na ochoze.

Kdyby věděl, co ho dnes čeká za „zážitek“, určitě by se raději než vyslovit rozevírací kouzlo *Aperi* kousl do jazyka. Během Caiřina zpěvu, jemuž Cellestia pouze dokonale přizvukovala, se dveře dole rozletěly dokořán a stanul v nich sám pan černomagický. Tvářil se nadmíru vážně, což způsobilo, že zpěv i hudba okamžitě utichly.

Claudius škvírou mezi závěsy téměř viděl hmatatelné spojení, které se nyní utvořilo mezi nově příchozím a Cellestii.

„Nechte nás prosím o samotě,“ hlesla tiše, aniž odtrhla oči od mohutné postavy v černém.

Štitonoši poslechli bez jediného slova námitek. Když se za posledním z nich zaklaply dveře, popošel černokněžník směrem k ní. Odložila mikrofon a vyšla mu vstříc. Jeho rty se lehounce dotkly hřbetu její dlaně.

„Jste zpět,“ hlesla tiše.

„A zajisté tušíte, co vám chci nyní sdělit.“

„Slov není potřeba. Oba to přece víme,“ ujistila ho.

Černokněžník mlčel, pouze se zpytavým pohledem vpíjel do hluboké africké savany.

„Posaďme se,“ vyzvala ho štitonoška.

Oba zamířili pod ochoz, kde se nacházela rozložitá pohovka. Claudius, zaražený nadálým vývojem situace, se tichounce sesunul do kleku, aby mu neunikla ani hláska. Zvláštní, jak někdy na člověka přicházejí stavy, kdy se dobrovolně odevzdá trýznivému sebekmučení.

„Věci se daly do pohybu. Vaše ústa však zůstala němá,“ zaslechl Riversův sametový bas.

„A o totéž žádám i já vás,“ odvětila.

„Přejete si, aby tajemství, o němž víme jen vy a já, zůstalo před světem skryto?“ otázal se tichým, přesto velmi dychtivým hlasem.

„Tak jest,“ přisvědčila.

„Jistě k tomu máte vážné důvody.“

„Jsem přesvědčena, že vy je znáte. Nuže, jak mi odpovíte, pane té nejtemnější magie?“

„Souhlasím, nejkrásnější z krásných. Naše tajemství nás bude spojoval navždy.“

„Jen tajemství?“ otázala se.

„Nikoliv. Daleko, daleko víc.“

Pod ochozem se rozhostilo ticho, pod kterým si Claudius dokázal představit pouze jednu jedinou věc. Ústa znehybněná těmi druhými. Zcela neslyšně uložil čelo na prkenou podlahu. S očima zavřenými a srdcem zasaženým ostrým šípem žárlivosti zde setrval ve zkamenělé pozici notnou chvíli. Nepohnul se, ani když se oba zvedli a zavěšení do sebe vyšli na chodbu.

♦ ♦ ♦

Děkanova pracovna na negře byla skutečně skvostná. Vysoký klenutý strop byl pokryt měděnými plíškami ve tvaru šupin nějakého prehistorického plaza. V září olejových lamp, jejichž plamen se zmítal v děsivých nádobách připomínajících nebezpečné mytické tvory, navozoval dojem planoucího nebe. Stěny byly pomalovány nejrůznějšími symboly černé magie, pás pěti gotických oken na západní straně zdobily výjevy z Boschova obrazu Zahradu pozemských rozkoší. Krb zde nebyl umístěn ve zdi, nýbrž přímo uprostřed místnosti. Jednalo se vlastně o jakousi kouzelnou klec, uvnitř které se nacházela věčně plápolající socha nějakého nešťastníka, skrouceného v šílených bolestech. Co ale živilo tento věčný oheň, Celestia netušila, protože dřevo v Riversově pracovně pohříchu chybělo. Nejpodivnější však bylo, že plameny neprodukovaly naprosto žádný dým. Jenže dnes v kleci nehořelo, jelikož horké počasí pozdního letního dne si říkalo spíše o studenou sprchu.

Štitonoška se pomalu posadila do velice stylizovaného černého křesla s ostrými pozlacenými bodci po stranách opěradla a znaveně si přejela rukou přes čelo.

„Dáte si čaj nebo kávu?“ otázal se černokněžník tiše.

„Myslím, že dneska bych potřebovala něco silnějšího,“ přiznala se.

„Zajisté,“ pousmál se a svou krásnou ebenovou hůlkou zvedl poklop obrovského tmavého glóbusu s vyobrazeními nebeských souhvězdí. Zjevil se před ní celkem slušný arse-nál všemožného alkoholu.

„Vyberte si,“ vyzval ji.

Postavila se a dověkla se k baru. Chvilí si prohlížela jednotlivé láhve. Kromě medoviny, whiskey a vermutu však nedokázala identifikovat, co je co.

Bezradně pokrčila rameny. „Nechám to na vás. Raději něco sladšího,“ vzdychla a opět se svalila do křesla.

Černokněžník se tedy výběru ujal sám. Za okamžik vytáhl ozdobně vyvedenou láhev se štírem naloženým uvnitř a nalil do drobného křišťálového pohárku jantarovou tekutinu. Sám se pak „obdařil“ skleničkou něčeho jiného.

Přítukli si a bez přípitku usrkli. Nápoj se jí rozlil v ústech a lehounce štiplavým, přesto nasládlým nádechem potěšil její chuťové pohárky.

„Vynikající. Co to je?“

„Říká se tomu Scorpionum. Tento nápoj pochází z oblasti severního Sudánu z dob, kdy o proroku Mohamedovi ještě nikdo neslyšel,“ poučil ji.

„Omlouvám se, že jsem se s vámi před odletem nepřišel rozloučit, ale velmi jsem spěchal vyvědět, jak vážná situace nastala,“ pronesl, když se usazoval do téhož křesla naproti ní.

„A co jste zjistil?“

„Přímé nebezpečí prozatím nehrozí. Vévoda sice překonal hranici a vstoupil do magického světa, jenže dle mých poznatků ještě nemá dost stoupenců, a hlavně síly k tomu, aby se pokusil obnovit domflamskou pevnost a také chrám.“

Během své řeči vyčaroval silně aromatické cigarety a zapálil si. Udělala totéž. Když je oba zahalil dým, nadechla se opět k promluvě: „Tušíte, kde k jeho vstupu do magického světa došlo?“

„Na Kavkaze,“ odpověděl tiše.

„Jakže?“ užasla. „Ale tam přece působí Tristan!“

„Tristan?“ povytáhl černokněžník obočí.

„Tristan Dietrich. Jeden z angirských vojenských velitelů. Je na Kavkaze s celou svou jednotkou.“

„A vy víte, proč tam pan Dietrich se svými vojáky působí?“ otázal se Rivers. Už si vzpomněl na bělovlasého štítonoše, s nímž se seznámil v hostinci U Kyklopovy milenky zhruba před dvěma a půl měsíci.

„Ne. Sice si občas píšeme, ale nikdy mi účel své kavkazské mise neprozradil. Prý to podléhá nejvyššímu utajení.“

Rivers mlčel a jeho oči ji zpytavě probodávaly.

„On ..., on tam vévodu hlídal!“ osvítilo Cellestii šokující poznání. Zakryla si dlaněmi obličej a zasténala: „Takže to vypadá, že teď už nemá důvod zůstat.“

„Mýlíte se. Vévoda je stále ve své internaci přítomen. Pro případné pozorovatele se nic nezměnilo.“

„Nechápu,“ podivila se.

„Pán ohně je divotvorný čaroděj. Ovládá kouzla, která nedokáže nikdo. Jedním z nich je i velmi složité kouzlo *Mutatio corporis*.“

„Celková tělesná proměna? To jako, že na Kavkaze zanechal svého dvojníka?“

„Je to velmi pravděpodobné.“

„Vy jste ho viděl? Byl jste tam?“

„Nikoliv, je to příliš daleko. Tyto informace mi přinesli moji spojenci. Mám jich jak v magickém, tak i v obyčejném světě stále dost a dost.“

„A prozradili vám také, kde je vévoda teď?“

„To bohužel netuším. Předpokládám ale, že se co nevidět spojí s travenillskými zubatci.“

Souhlasně pokývala hlavou: „Jistě. Podle mě se schová právě u nich.“

„Je nezbytně nutné, abyste nyní zůstala ve střežené wolftownské oblasti. Díky tisíciletým kouzlům jste zde v bezpečí. Hlavně se nevracejte do Angiru, protože posvátné město bude první, na něž se vévoda časem zaměří.“

„Vidím, že i vy jste pochopil, proč mě pan docent vyrazil od státnic. Když už jsme tak u něho, ani jsem se vás nezeptala, jak se po vašem nitrozpytovém duelu vlastně cítíte? Jste už v pořádku?“

Riversovi v tom okamžiku doslova zkameněl obličej. Prudce se narovnal a odvrátil se od ní.

„Není absolutně žádný důvod, abyste o mě měla jakékoliv starosti,“ pronesl tvrdým hlasem. Bylo nad slunce jasnější, že ho porážka velmi citelně zasáhla. Stejně jako Celestia nebyl ani on zvyklý prohrávat. Věděla to, cítila sílu jeho nevole, ale nezačít o tom zkrátka nemohla.

„Nicméně tomu nelze zabránit. Na to jste mi příliš drahý,“ zašeptala a vrhla na něj omluvný pohled. Otočil se zpět k ní a jeho výraz znatelně změkl.

„Jsem v pořádku,“ hlesl mnohem mírněji, „doufám, že Blanar panu docentovi příliš neublížil. Je zvyklý chránit mě.“

Celestia pohlédla na pospávajícího havrana na ebenovém bidýlku.

„Myslím, že ne. Alespoň dnes nevypadal, že by utrpěl nějakou vážnější újmu. Několik škrábanců, nic víc.“

„Budete pokračovat v odpoledních návštěvách jeho pracovny i v tomto semestru?“

„Zajisté, všechno je při starém. Tedy... Zatím.“

„Už jste se podívala na jeho minulost?“

„Vzhledem k oněm neblahým událostem předvčerejšího dne prozatím nebylo kdy. Ale chystám se k tomu v nejbližší možné době.“

„Proč jste vlastně na ten úkol kývla? Nejste mu přece ničím povinována,“ otázal se Rivers.

Celestia si ho změřila zpytavým pohledem. Zdálo se jí, že se černokněžník o jejího pana vedoucího nějak podezřele zajímá. Ihned však zareagovala: „Právě že jsem! Copak vám velmistr nesvěřil, jakým způsobem je můj život spojen s jeho?“

„Takže je to pravda? Skutečně jste ...?“

„Byla!“ přerušila ho rychle, „kdysi. Jen mojí vinou si před lety zničil život!“

„Obviňujete se z něčeho, čemu jste stejně nemohla zabránit,“ namítl.

„A přesto mám pocit, že mu strašně moc dlužím. Věděl jste například, že mě při prvním napadení Angiru zachránil před Morsviry?“

„Ano, tato epizoda vašeho života je mi známa,“ zabručel nelibě. „Jeden z Morsvirů vás proklál kletbou *De vita decede*, a když jste klesla k zemi, Drake odhalil, že nejste mrtvá. Přesto tvrdil opak a oni vás díky jeho slovům nechali být.“

„Přesně tak! Nebýt jeho... No, vždyť není žádným tajemstvím, co dělali Morsvirové se zajatými ženami a dívkami.“

Rivers se při jejích slovech očividně zachvěl, ale i tak začal okamžitě protestovat: „Ve vašem případě by vévoda něco podobného nikdy nepřipustil.“

„Vážně si myslíte, že bych se k němu vůbec dostala? A kdyby náhodou přece jen ano, svěť by už dávno olizovaly plameny pekelné. Pro vévodu jsem byla v sedmnácti zcela dospělá.“

„O tom není pochyb. Jedné věci však nerozumím, Drake přece tenkrát nemohl vědět, kdo jste.“

„Jistěže ne. Ovšem opravdové lidství v něm v oné exponované chvíli spolehlivě zafungovalo. Chci mu splatit vše, čím jsem mu povinována.“

„Chápu,“ pokýval Rivers hlavou, „proto tehdy obdržel angirskou nejvyšší milost. Velmistr mi to nechtěl příliš vysvětlovat.“

„A co vám vlastně řekl? Myslím, před útokem Morsvirů na posvátné město,“ zajímala se.

„Že potřebuje, aby byl onen muž zraněn.“

„Zvláštní, že si na to vybral právě vás.“

„Předpokládám, že proto, aby byla užita černomagická kletba. Velmistr se tak zřejmě chtěl pojistit pro případ, že by se časem objevily nějaké pochybnosti. Mohlo se uvést, že ho zranil některý z jeho morsvirských spolubojovníků. Navíc, já jsem byl vyjma Merita asi jediný, kdo věděl, jak Drake vypadá. Pamatoval jsem si ho z dob jeho studií na univerzitě. Docela často jej bylo vidět ve společnosti Lucretia Sullivana, který tehdy studoval na mé fakultě.“

„Vím. Byl to právě Sullivan, kdo ho dotáhl k Morsvirům,“ zavrčela s odporem.

„Sir Meritus mi vyprávěl, že jste se s ním potkala na dostizích. Měla byste si na toho člověka dávat velký pozor. Vévoda ho jistě lehce zverbuje i podruhé. A nejen jeho!“ Rivers se dramaticky odmlčel a Celestii proletěla hlavou tato úvaha:

Aha! Jestlipak nyní padne i Claudiovo jméno?

Byla bytostně odhodlána bránit svého pana vedoucího za každou cenu, ale nebylo to potřeba, neboť Rivers po kratičké odmlce pokračoval: „Vycítil jsem jistý druh zla velmi blízko vás. Prozatím sice nevím, o koho jde, vévodova smrtící magie je však na univerzitě jasně patrna. Konec konců, musí to být někdo z univerzity, protože jak k útoku na vás, tak ke zmanipulování ocelotů došlo právě zde.“

„Souhlasím. Některé podivnosti se mi vyjasnily právě během těch nešťastných dostihů.“

„Dejte pokyn a budu okamžitě jednat. Obrátím univerzitu vzhůru nohama a zrádovu hlavu vám pak položím k nohám,“ kasal se černokněžník s krvelačným výrazem v obličeji.

„Natolik kruté?“ pousmála se.

„Obrazně řečeno, samozřejmě,“ snažil se urychleně o zmírnění své předchozí promluvy.

„Bez důkazů na nikoho prstem ukázat nechci. Ale máte pravdu, je potřeba mít se na pozoru. Nechci ani domýšlet, čeho bude nyní vévoda schopen, když tahal za nitky už v internaci.“

„Pan docent Drake o vašem nešťastném spojení s Erferuviollsem ví?“

A je to tady zase! Osoba mého pana vedoucího vám očividně nedává spát. Pročpak asi?

„Jistěže neví!“ vyhrkla podrážděně. „Jak vás něco podobného napadlo?“

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás rozrušit, jenže zdá se, že oba máme společný cíl. Vaši ochranu. Já pravdu znám, on ovšem, jak říkáte, ne. Napadá mě jediné vysvětlení. Zajisté je do vás zamilován,“ nadhodil překvapivé téma.

Štítonoška na něj šokovaně vykulila oči.

Cože? Analýza Claudiových citů? O co tady vlastně jde?

Nahlas však zareagovala ve zcela jiném duchu: „Drake? Do mě? Ani náhodou! Je jedinej, kdo mi odolal.“

„Nevěřím! Vás přece nelze nemilovat,“ protestoval Rivers až podezřele zprudka.

„Oba víme, že se v jeho duši vyskytuje nějaká strašlivá rána, jež ho vůči mně a zřejmě i vůči veškerým citům činí zcela imunního.“

„Litujete toho?“

Ale, ale! Podobné osobní otázky mohou směřovat k jedinému cíli. Pane té nejtemnější magie, zdá se, že právě zjišťujete, zdali k němu něco necítím já!

Cellestia si dala z taktických důvodů s odpovědí načas. Po delší odmlce ze sebe začala pomalu soukat: „Neříkám, že mě to do jisté míry neponižuje. Na druhou stranu mi nezbyvá než ocenit jeho vnitřní sílu a odhodlanost. Obojí shledávám velmi sympatickým.“

„To zní jako obdiv.“

„Máte pravdu. Obdivuji ho. Síla mé magie, navíc ve spojitosti s africkými kouzly, je pro devadesát devět procent mužů nepřekonatelná. Pan docent je díky svému chladnému postoji vůči mé osobě ojedinělým exemplářem.“

Riversovi se nebezpečně zabýsklo v černých očích. Chvilí mlčel a pak jí položil téměř skandální dotaz: „Předpokládám, že jste se v hotelu v Prstočárově pokoušela jeho netečnost vůči vaší kráse prolomit, že?“

Vážně se mě právě zeptal, jestli jsem Claudia sváděla? Houby zájem, ale prachsprostá žárlivost!

S hraným znechuceným úšklebkem ze sebe vyplodila jedno jediné slovo: „Bezvýsledně!“

„V tom případě je králem všech bláznů,“ konstatoval Rivers s očividním ulehčením.

Štítonoška se zamýšleně zahleděla do prázdného pohárku na stole před ní.

Nikoliv, příteli. Je králem na šachovnici osudu tohoto světa. Králem a já královnou!

Absence Claudiových něžných citů byla pro Cellestii dosti nepřijemným tématem, v němž za žádnou cenu nechtěla pokračovat, proto jej utnulá prostým: „Pane profesore, nechme Drakea Drakeem. Jeho osoba není nijak podstatná.“

Rivers si zřejmě také uvědomil, že jeho předchozí dotazy už tak nějak balancovaly na hraně mezi pouhým zájmem a žárlivým vyzvídáním, proto jen souhlasně pokýval hlavou. Pak se zvedl a oběma opět dolil.

Cellestia se mezitím nahlas zamyslela: „Říkáte, že jsem ve Wolftownu v bezpečí. Oba přece víme, že vévodu nic podobného jako tisíciletá kouzla nezastaví.“

„Zatím ano. Jak jsem říkal, není ještě dostatečně silný, aby zaútočil. Časem však...“

„A co Angir? Mám o posvátné město strach, je stále zcela nezabezpečeno,“ zašeptala.

„Zbytečné obavy. Jde mu o vás, takže pokud se tam nevyskytnete, nebude se o Angir zajímat. Alespoň zatím ne. Potrvá, než získá svou ztracenou moc. Magický svět se na to však musí připravit.“

„No právě! Světy lidských kouzelníků, bellezů a Angirů nespolupracují. Každý jede jen sám za sebe a Erferuviollsově moci se nakonec jeden bez druhého nedokážou ubránit.“

„Pravda. Měla byste ale vědět, že bellezové zas tak úplně nečinní nebyli. Jeho Jasnost Hamikdar III. vyslal k Travenillům v létě poselstvo, jehož cílem bylo přesvědčit Habraka Kukurnabitora, aby se k vévodovi nepřidával.“

„Odkud tohle víte?“ podivila se.

„Přímo od něj.“

„Cože? Byl jste v Ázerbájdžánu?“ užasla.

Rivers jen mlčky pokýval hlavou.

„V létě! Během těch dostihů v Myší vesnici! Proto jste byl tak dlouho pryč.“

„Bohužel jsem tam nic nezmohl. Kukurnabitor je nyní na rozdíl od doby před jedenaácti lety jednoznačně na vévodově straně.“

„Tak přece jen si bellezové nehrají na mrtvého brouka. To mě těší. Ovšem přesto nebyli v jednáních s jejich vůdcem úspěšní, že?“

„Ne, nebyli. A důvod je nasnadě. Kukurnabitor byl díky svým nenávistným projevům vůči vládě magického světa téměř rok vězněn a poté, co se vrátil do své domoviny, podniká všemožné kroky, aby si vydupal pro Travenilly alespoň autonomii.“

„Ano, o tom jsem slyšela. U vlády magického světa se však se zlou potázal.“

„Nejenom. Na jeho hlavu vypsali dnes už téměř bývalý ministr kouzelnické kontroly Reston dokonce vysokou odměnu.“

Cellestia se prudce narovнала a nevěřicně vyjekla: „Ten chlap musel zešílet! Copak si neuvědomuje, s kým si zahrává?“

„Co se stalo, stalo se. Reston na nátlak ministerského předsedy po masakru v Myší vesnici podal demisi, to přece víte. Proslychá se, že na post ministra KK by mohl co nevidět nastoupit Narcissius Orbit. Je to moudrý muž a osobně bych řekl, že se na toto důležité místo nemohl dostat nikdo lepší.“

„Vy se s ním znáte?“

„Znám. Sice nijak dobře, ale přece jen. Pokusím se ho přimět k obnovení spolupráce mezi všemi třemi světy.“

„Věřím, že s bellezy bude rozumná řeč. Horší to bude v Angiru. Velmistr je vůči oběma zbylým světům velmi zatvrzelý.“

„V tom máte bohužel pravdu. Budu pochopitelně jednat i s ním. Ale šance na jeho přesvědčení je minimální. Za celou dobu existence posvátného města neměli Angirové s lidskými kouzelníky a bellezy tak špatné vztahy jako nyní. Ovšem na druhou stranu, velmistroví bude příští rok na podzim osmdesát let, což znamená, že by měl podle angirských zákonů rezignovat.“

„No, to sice ano, ale uvědomte si, že nemá následníka. Jeho syn je mrtev,“ namítla Celestia.

„Velmistr je přece i dědem...“

„Ženy na velmistrovský stolec nastupovat nemohou,“ skočila mu rychle do řeči a odmětivě přitom potřásla zářící hlavinkou.

„Prozatím. Velmistr si je toho samozřejmě vědom, proto už podniká první kroky k tomu, aby byla schválena obdoba Pragmatická sankce ze světa obyčejných lidí. Jak víte, nástupnictví nejstarší dcery císaře Karla VI. bylo jediným způsobem, jak udržet habsburský rod na trůně. A v Británii a dalších zemích je to běžná praxe.“

Celestia se však této absurdní myšlence bránila zuby nehty: „To nemůže myslet vážně! Nástupnictví ženy? Něco podobného u nižšího tribunálu nikdy neprojde.“

„Proč myslíte? Uvědomte si, že v celé historii Angiru podobná situace ještě nikdy nastala. Buď existoval mužský nástupce, nebo byla ukončena dynastie a nastoupila nová.“

Celestia se zamračila a nechala své myšlenky pozvolna plynout východním směrem, někam k okřídlené bráně posvátného města. Po chvíli položila černokněžníkovi otázku, které jí nedávaly spát: „Řekněte mi vy, jenž znáte mnohé, proč byl jeho návrat u vznášejících se stromů tak patrný? A jak je možné, že Apofis přišel o život? Vždyť přežil celé věky!“

„Vévodova magie je schopna zabít cokoliv, co není dílem nejvyššího ďábelského zla. A proč jste ho u Mlžné propasti intenzivně cítila? Říká se, že právě do těchto ocarovaných stromů byla nakoncentrována mocná kouzla se schopností varovat zasvěcené před blížícím se nebezpečím. Vás ale zajisté ochromila vize, jejíž původ sama znáte. Nikdo jiný by vévodův návrat do magického světa identifikovat nedokázal.“

„Až na vás, že?“ pousmála se smutně.

„Ano, jsem nadán stejnou schopností jako vy. Stromy jsou zničeny, ale předpokládám, že právě vám nebude činit potíže obnovit je v jejich původní majestátnosti.“

„Včera v noci jsem se o to postarala. Není žádoucí, aby se objevily jakékoliv dohady. Apofise však k životu přivést nedokážu.“

„Trápíte se nepodstatnou smrtí zvířete, když je na obzoru zánik mnohých lidských bytostí?“

„Ne, pane profesore. Děsí mě jeho síla. Likvidace mytického tvora je jasným vzkazem, že smrtelné bytosti před ním nemají šanci.“

„S tím nelze než souhlasit,“ povzdchl si Rivers.

Celestia se pomalu postavila a došla k oknu. Bylo po osmé a slunce právě zapadalo. Jeho ostré paprsky protínaly místnost a tvořily na tmavé podlaze červené pruhy. Pracov-

na v jejich záři téměř zrudla a tento vjem ve statečné štítonošce prolomil stavidla vlastního strachu. Přestože se až doteď skvěle ovládala, vyplula nyní na povrch její ryze lidská podstata. Podstata, již definuje obava o životy jiných.

„Jak? Jak se to mohlo stát? Jak je možné, že ho Stvořitel nezastavil?“ vyjekla skoro hystericky. Rivers rychle odložil skleničku, dochvátal k ní a pevně uchopil oběma rukama její třesoucí se dlaň.

„Bylo jen otázkou času, kdy k tomu dojde. Sama přece víte, že nastupujeme cestu nelí-
tostného boje mezi oběma nejmocnějšími veličinami Všemohíra. Teď na to ale nemyslete. Ochráním vás. Nikdy nedopustím, aby se vás zmocnil. NIKDY!“

„Drahý příteli, kdo však ochrání celý magický svět?“ zaštkala a vrhla se mu okolo krku.

Pevně ji k sobě přivinul. Držel ji, hladil zlaté zářící vlasy a počínal si přitom tak něžně, že ji rázem pohltila příjemná vlna bezpečí a nesmírného vděku za existenci této mocné náruče. Jenže ono pevné objetí, mužná vysoká postava, dechberoucí charisma v kombinaci s její vlastní momentální zranitelností vyvolaly v Celestii i poněkud jiné pocity. Štítonoška náhle prudce rozevřela oči a pozvedla k němu hlavu. Jeho tvář byla nyní jasná, krásná a žádoucí. Pohládila ho po líci, sjela prsty až k jeho rtům. Neodolal a políbil ta jemná bříška. Zachvěla se. Očima se vpíjeli jeden do druhého.

Kdo tehdy vyslal první impuls, není zcela jasné. Pomiňme fakt, že Celestia patřila mezi tzv. angirské vyšší bytosti, jež se měly vyznačovat cudností, plachostí, decentností, pokorou a mnoha jinými ctnostmi. MĚLY! A většinou také vyznačovaly, ale paní africké savany, jak se Celestii s oblibou říkalo, byla onou pověstnou výjimkou, která potvrzovala pravidlo. Ve svém nitru byla lidská až moc. Se všemi ryze lidskými chybami, nedokonalostmi a také potřebami.

Skoro to vypadá, že to byla ona, kdo jako první obtočil paži okolo černokněžníkovu krku. Přitáhla ho k sobě a dvoje ústa se spojily v jednu. Jejich polibek byl vášnivý, nenasytný, a až necudně dravý. Ty rty už jednou ochutnal. Jenže vzdor Claudiovu zanícenému přesvědčení skutečně jen JEDNOU! City, které k němu Celestia chovala, neměly s láskou nic společného. Jednalo se o těžko definovatelnou směsici obdivu, úcty, důvěry, přátelství a respektu k velké osobnosti. Jako svého milence si ho však štítonoška představit nedokázala. Problém byl v tom, že současná situace naznačovala Riversovi pravý opak.

Ano! Toužil po ní! V tuto chvíli zcela nezvladatelně. Kdo by si ale myslel, že se nyní nechal pohltnout prachsprostým chtíčem, byl by na velkém omylu. Vzpomeňme na Claudiovu úvahu během dramatického rozhovoru na chodbě u kolejní komnaty před záchrannou kulisny velšského vodního koně.

Takovou netouží mít muži jen na jednu noc, ale po svém boku navždy.

Rivers to cítil naprosto stejně. Ženy po něm prahly a on se jejich výzvám nikdy nebránil. Proč také? Proč si neužívat slasti pozemského bytí, když se mu samy nabízely? Žádné závazky ho netížily. Černomagické kantorky se mohly přetrhnout ve snaze znamenat pro něj něco víc než pouhou trofej. Zbytečně. Vždy galantní, dvorný, ochotný pomoci

a poradit byl čas od času spojován s tou či onou kráskou. Jenže v okamžiku, kdy se po několika měsících její společnosti nabažil, deklasoval jejich vztah na, jak s oblibou říkával, nejpevnější přátelství. Přeloženo do řeči obyčejných smrtelníků: *Běž, odkud jsi přišla, a dej prostor další v řadě.*

Budiž mu ke cti, že poblázněné studentky z etických důvodů bezvýhradně odmítal.

Ovšem nyní svíral v náruči ji. Ji! Už dávno se ztratil v hloubce afrických savan, už dlouho byl polapen zářící aurou okolo této výjimečné bytosti. Ano, mocný černokněžník Celestii miloval. Kdo ví, zdali podvědomě cítil, že beznadějně. Nyní to ale tak rozhodně nevypadalo. Sám by milostný akt nikdy nezačal, na to byl příliš prozíravý a velmi dobře si uvědomoval, že jakékoliv škemrání by ji doslova znechutilo. Jenže během této neskutčné chvíle nabyl dojmu, že první impuls vyslala ona. Všem je nám jasné, že se nemýlil.

A tak následovalo to, co nutně následovat muselo. Jeho ruka stáhla z bělostného ramene lem výstřihu níže na paži a pak pokračovala po šíji až na nadřům, kde chtivě stiskla lehkou látku i to, co doposud zakrývala. Široce rozevřená dlaň jeho druhé ruky uprostřed štítonoščiných zad ji silně tlačila k jeho tělu, které se nyní horečně chvělo v předtuše blízkého fyzického splnutí. Skoro se zdálo, že si toho Celestia v zápalu polibkového „boje“ ani nevšimla.

V okamžiku, kdy přitiskl rty k jejímu krku, se silně zachvěla i ona. Nic povzbudivějšího si představit nedokázal. Jenže to byl omyl. Namísto slastného prožitku se totiž Celestia před okamžikem opět propadla doprostřed vlastní vnitřní vize. Na rozdíl od té u vznášejících stromů, ale nebyla děsivá ani nepříjemná. Anebo se jednalo spíše o vzpomínku? Cítila vášeň, neodbytné rty, pevnou ruku okolo svých ramen, příjemné šimrání pramínek jeho vlasů na obnažených ramenou, hladce oholenou tvář na své líci...

Hladce oholenou tvář? Tak proč se mi teď do tváře zabodávají vousy? Co to u všech všudy dělám?! Je to jen několik dní, kdy mě líbal Claudius a já se teď plazím po ... RIVERSOVI?! Ženská, vzpamatuj se!

Prudce se odtáhla, vymanila se z jeho objetí a couvla. Jasná informace, že si černokněžník nemá dnešního večera dělat naděje, byla na světě. Jeho hlavě to došlo hned, ale roztoužené tělo si nějak nechťelo dát říct. Přerývavě dýchal a stále se chvěl. Momentálně se snažil vši silou zkrotit touhu, která ho před okamžikem zcela pohltila, a současně opakovat zklamaný výraz ve své tváři.

Věděl, že dnes se jeho sny nenaplní. Během jediného týdne šlo už o druhou tvrdou porážku, již utrpěl. V záchvatu devastující frustrace se nedokázal opanovat tak rychle, jak by si asi přál, a její následné rozmařilé konstatování: „Zdá se, že máte stále odvalu překračovat hranice“, v něm vyvolalo nečekanou explozi.

„Zajisté!“ utrl se na ni. „Na rozdíl od vašeho pana vedoucího, jehož odolnost tolik obdivujete, jsem ve zkoušce očividně neobstál! Žasnu nad skutečností, že někdo tak dokonalý, může být současně nelidsky krutý!“

Výraz v její tváři znatelně ztvrdl, v očích se jí zle zajiskřilo a černokněžník ihned pochopil, že právě hodně přestřelil. Okamžitě zauvažoval, kterak by svou předchozí nevrživou reakci alespoň zmínil, jenže slova se opět chopila ona: „A já zase žasnu nad tím, jak jste mi ‚decentně‘ připomněl, že jsem dokonalým obrazem toho, kdo mě stvořil! Nezbývá, než vám poděkovat!“

Zděšeně zalapal po dechu, jelikož mu teprve nyní došla obludnost jeho vlastních slov. DOKONALOST a KRUTOST, synonyma pro vládce ohně, vévodu z Erferuviollsu, zrůdu, která před mnoha lety její nitro dokonale zkazila.

Natáhla si rukáv opět na rameno, nasupeně pohodila hlavou, vypnula se a jako pyšná pávice zamířila ke dveřím. Na černokněžníkovu mysl okamžitě zaútočila neakceptovatelná domněnka, že po tomto incidentu jimi dnes projde naposledy.

„Odpusťte!“ zasténal.

Zbytečně. Nejzasí cíp její vlečky už obtácel zárubně dveří. Vzдор své stoicky klidné povaze se vyřítil za ní. Rychlým krokem právě zdolávala první stupně bazaltového schodiště, kam jinam než dolů k východu z budovy.

„Odpusťte mi má neuvážená slova! Zapomeňte, prosím,“ zahřímala a nebýt vysokého bronzového zábradlí ve tvaru propletených draků, jež lemovalo horní část schodiště, potřeboval by zřejmě k zachování celistvosti svých údů své havraní perutě.

Absolutně neměla v úmyslu nechat se zastavit, ale přece se to stalo. Když totiž zaslechla jeho hlas, trhla hlavou vzhůru k němu a NĚCO upoutalo její pozornost. Zarazila se uprostřed kroku tak prudce, že se musela chytit zábradlí, aby se kvůli ztrátě stability neskutálela dolů. Na chodbě se rozhostilo stísněné ticho, přerušované pouze černokněžníkovým hlasitým oddechováním. V prvním okamžiku se mu ulevilo, vzápětí si však uvědomil, že Celestii oči nehledí na něho, ale někam napravo od něj. Trhaně se otočil tímtéž směrem a co neviděl?

Doslova nalepená ke zdi se zde krčila paní proděkana Yangová a tvářila se přitom, jako by ji právě pokoušel bazilišek.

„Suplicie?“ oslovil ji podezíravě.

„A ... a ... Já ... Totiž ...“, koktala v záplavě rozpaků z nenadálého odhalení. „Jen ... jen jsem potřebovala několik podpisů na ... na ... smlouvy se sponzory.“

„Teď večer?“ zamračil se a stále si ji prohlížel. Žádné listiny s sebou neměla a Riversovi i Celestii bylo naprosto jasné, že si vymýšlí. Nepochybovali, že zde stojí už pěkně dlouho a zřejmě ještě před okamžikem poslouchala za dveřmi.

„No ... Zítra je schůze vedení, tak jsem si myslela ... Ale to počká, zastavím se ráno,“ snažila se urychleně vykrotit z nepříjemné situace.

„To není nutné, paní proděkanko. Jsem už stejně na odchodu,“ ozvala se Celestia, která se mezitím stačila paradoxně vrátit nahoru. Pomalu přistoupila k Riversovi, uchopila ho za ruku a smířlivým tónem pronesla obludnou lež: „Drahý příteli, mrzí mě, že jsem

vás svými neznalostmi ohledně lomících kouzel tolik rozzlobila. Vaše výtky byly zcela na místě. Omlouvám se za svou přecitlivělou reakci. Pokud mi dáte ještě šanci, nastuduji si vaše instrukce do příští lekce mnohem pečlivěji.“

Svůj udivený pohled dokázal důvtipný černokněžník změnit velmi rychle.

„To spíše já bych se měl omluvit za svou podrážděnost a netrpělivost. Není-li snad výsadou dobrého učitele shovívavost k neznalostem jeho žáků? Velmi rád vám lomící kouzla ve čtvrtek opět vysvětlím.“

„Děkuji. Přijdu,“ zašeptala a obdařila ho jedním ze svých nejdokonalejších úsměvů. Rivers pozvedl její dlaň k ústům, ona pak popřála oběma hezký večer a s typickým klapotem opustila ostrozubskou pevnost.

Proč ale tak rychle změnila názor? Potměšile zákeřný výraz v obličeji a její myšlenkové pochody nám odpoví.

Tak paní proděkanka žárlí na Riverse a Rivers pro změnu na Claudia. Jak zapeklitá milostná motanice. Kdepak, drahá Suplicie! Pohádat se s objektem tvých tužeb by ti dokonale hrálo do karet! Jenže ne ty, ale já jsem tou, která vždycky vyhrává! Jestli počítáš s tím, že se po mém odmítnutí vrhne do náruče tobě, jsi na velkém omylu! Rivers po mně prahne mnohem víc, než jsem čekala, a tak to musí i zůstat. Dokud Claudius „neroztaje“, silnějšího spojence proti tomu ohňovému šílenci nemám.

QUESTOVA OSLAVA

Vpátek 5. září se štitonoška opět sešla s panem docentem v jeho pracovně. Od polibku během Flaviina zkoušení a následného vyhazovu Cellestie od státnic spolu byli o samotě vlastně poprvé. Atmosféra mezi nimi se opět citelně přiosťřila. Drake se už skoro čtrnáct dní trápil vědomím, že porušil svatou věrnost své drahé zesnulé manželce, a současně si vyčítal, že ho to sužuje jaksi nedostatečně. Očekávaný pocit velkého provinění se totiž nějak ne a ne dostavit. Cellestia byla zase pro změnu našťvaná sama na sebe, že s ním vášnivý polibek ani v nejmenším nepohnul. A právě dnes to bylo v Claudiově pracovně citelně znát.

Ne, nehádali se, ani nenapadali jeden druhého, ale napětí v místnosti by se dalo krájet. Oba věděli, že by stačila jen malá jiskřička, a přišel by výbuch intenzity erupce sopky Krakatoa. Ani jeden však o znovuoobnovení vzájemných „přehadovaček“ nestál, a tak raději zarytě mlčeli. Seděli naproti sobě u čtvercového stolu a tvářili se, že druhý z nich je nepřítomen. Cellestia přepisovala Drakeovo naškrábané pojednání, Claudius se zase usilovně věnoval prozkoumávání nového amuletu, který zakoupil v městečku v krámě s kouzelnickými potřebami.

Najednou se ozvalo mírné zaklepání. Po vyzvání vstoupil do pracovny Questus. Pozdravil a omluvil se, že ruší.

„Pane docente, pořádám dnes večer v kolejní společenské místnosti menší narozeninovou oslavu a rád bych vás a také vás, slečno asistentko, pozval.“

Cellestia se napřímila, neboť ji jeho sdělení docela zaujalo. Zato Drake málem přelomil pero, jímž před okamžikem něco urputně sepisoval.

„A to mi oznamujete až dnes, pane Sullivane?“ obořil se na něj vztekle.

Mezi jednu z Drakeových proděkanských povinností patřilo rozhodování o konání či nekonání ohlášených studentských večírků a podobných akcí.

„A, promiňte, pane docente, už nějakou dobu pro vás u sebe nosím dopis od bratra, jenže pokaždé vám jej zapomenu odevzdat.“ Vytáhl ze své tašky zmuchlaný kus luxusního rýžového papíru a podal ho Drakeovi. Ten si ho rychle přečetl, pak Sullivana juniora probodl chladnou dýkou svého skelného pohledu a neochotně kývl.

Starší bratr Questa Sullivana vikomt Lucretius byl Claudiovým starým známým. Před mnoha lety ho právě on coby student Fakulty černé magie wolftownské univerzity a současně pravověrný Morsvir zlákal na cestu zla.

Ovšem bylo toho daleko víc, k čemu se nechal ve svém ne zcela naplněném manželství uvězněný Claudius Lucretiem zlákat. Tím asi nejpodstatnějším byla tabuizovaná mužská láska, již si současný pan docent tehdy užíval plnými douškami.

Ano, Claudia přitahovaly po fyzické stránce nejen ženy, ale také muži. Byla to součást jeho nejnítější podstaty, kterou by nahlas nepřiznal ani pod mučící kletbou. Mnohokrát si položil otázku, proč tomu vlastně tak je. Na rozdíl od mnohých homosexuálně či bisexuálně orientovaných obyvatel značně konzervativního magického světa sám sebe však za zrůdu nepovažoval. Byl přesvědčen, že všechny tyto „nepřirozené“ potřeby pramenily pouze z nemožnosti naplnit své sexuální fantazie v manželské posteli svého bytu číslo 24 na wolftownském Ozvěnovém náměstí.

A nejednalo se pouze o fyzické. Nadprůměrně inteligentní a vzdělaný Drake se mírně řečeno dusil vedle své zajisté milounek, přesto bohužel intelektuálně jednodušší manželky. Vnitřně se užíral faktem, že jí musí neustále něco vysvětlovat, že s ní nemůže vést učené debaty na to a ono téma, že jeho černovlasá princezna se absolutně nezajímá o vědu, nové výzkumy, o politiku atd. Nebavilo ho marnit čas posloucháním sáhodlouhých vysvětlování, která dosáhla v háčkování čarokrásného vzoru, co říkala její teta paní Bikariová o sousedce od naproti či jaké to bude, až budou mít miminko. Byl úplně někde jinde než ona.

Byl tam, kde se tyčila dominantní a oslnivá osobnost právě Lucretia Sullivana. U černé magie, u vyšších cílů, u intelektuálních disputací o působení kdejakého kouzla nebo o možnostech změnit zdánlivě nespravedlivý svět. Claudius ho obdivoval a v jeho přítomnosti se cítil víc než dobře. Nikdy ho však nemiloval. Láska, kterou v sobě měl, vždy patřila jen a jen Ioně. Miloval ji ale tak nějak blahosklonně, tolerantně k jejím zdánlivým nedostatkům, asi tak jako zbožňujeme domácího mazlíčka, o něhož se staráme, s nímž je nám dobře, jenže náš život nikdy nemůže zcela naplnit.

Ovšem jestli na narozeninovou oslavu Lucretiova mladšího bratra půjde, momentálně Claudius netušil. To poslední, co by si přál, bylo trávit večer ve společnosti bláznivé omladiny. Dost na tom, že musel držet dozor na všech oslavách a večírcích, co pořádala univerzita.

V domnění, že se Drake rozmyšlí, se Questus otočil ke slečně asistentce a podal jí ozdobnou pozvánku.

„Přijdete?“

„Jako host nebo jako exhibice?“ rýpla si. „Protože pokud platí druhá možnost, upozorňuji vás, že to bude drahé.“

„Jako host, samozřejmě,“ ujistil ji.

„Uvidíme,“ pronesla tónem, jakým se baví pán se svým otrokem. Questus si toho však nevšiml, podal druhou pozvánku Drakeovi a s kýčovitým: „Budu doufat,“ opustil pracovnu.

V místnosti se opět rozhostilo ticho, které nakonec štítonoška nevydržela. Otevřela zásuvku pod stolem a vytáhla z ní dva chatovací pergameny.

Tato vychytávka se před nějakým časem zrodila právě v hlavě pana docenta Drakea. Její podstata spočívala v tom, že když někdo napsal na jeden z pergamenů jakýkoliv text, mohl si ho někdo jiný na druhém přečíst a stejným způsobem odpovědět. Když byla tato „konverzace“ u konce, stačilo pergamen, ať už jeden nebo druhý, přetřhnout a veškeré písmo z obou zmizelo. Claudius kdysi Celestii tyto pergameny naučil očarovávat, tudíž si je mohla v klidu pořídit sama. Háček byl v tom, že k jejich vytvoření potřebovala kouzelnou hůlku. Tou ale stále jaksi nedisponovala.

Naštěstí jich byl ve stole dostatek. Jeden tedy rozprostřela před sebe, druhý opatrně posunula doprostřed stolu. Namočila brk a na svůj napsala:

Přijďte tam?

Pergamen před Drakeem ho svou matnou měděnou září okamžitě upozornil, že si s ním slečna asistentka přeje tímto neotřelým způsobem hovořit.

Na Celestiině pergamenu se okamžitě objevila odpověď:

Ani náhodou!

Nicná škoda.

Nechápu proč.

Protože vám svým pozváním druháci nabízejí ruku ke smíru. A to se přece neodmítá.

Myšlíte?

Bezpochyby. Je to jen můj názor, nicméně jsem přesvědčena, že by bylo moudré jejich ruku uchopit a stisknout.

A vy tam jdete?

Ještě nevím. Záleží na okolnostech.

Cellestia odložila pergamen a zase se sklonila k jeho škrabopisu. Claudius se dal opět do usilovného studia způsobu uchycení kamene v amuletu pravdy. Kdyby je teď pozoroval někdo třetí, musel by se smát. Po očku pokukovali směrem k tomu druhému a snažili se přitom působit velmi nenápadně.

Tak co, půjdeš tam, nebo ne? Ať vím, jestli se mám stavit domů pro čisté sako. Jo, musím se taky přeholit, dneska ráno jsem to nějak odbyl.

Claudius si zamyšleně přejel hřbetem ruky po hraně spodní čelisti.

Ve zlaté hlavince pro změnu vířily tyto myšlenky:

Uvažuješ, že by ses měl oholit, co? No, dneska jsi to nějak odflákl. Zřejmě plánuješ účast na oslavě, vid? Neboj, já tě těm mladochům napospas nenechám.

♦ ♦ ♦

O tři hodiny později se před vstupem do kolejní společenské místnosti Cellestia na okamžik zastavila. Nerada si to přiznávala, ale byla trochu rozrušena.

Ráda se předváděla, milovala pozornost, již se jí bohatě dostávalo odevšad, kde se jen ukázala. Jenže nyní se jednalo o víc a ona trochu tápala, jakým způsobem se k celé záležitosti postavit. Drakeův lhotejný postoj k její osobě, bezbřehý chlad a nezáměr ji dráždil a děsil současně.

Co když jdu na všechno špatně?

V tu chvíli strnula úžasem. Poprvé přistihla samu sebe, že pochybuje o správnosti svých vlastních rozhodnutí.

Na oslavě už byli pravděpodobně všichni, neboť přicházela o tři čtvrtě hodiny později. Ze společenské místnosti se ozýval tlumený hluk a sem tam i veselý smích. Nadechla se, jak jen jí to stažený korzet dovolil.

Je na čase, abyste ztichli. Aspoň na chvíli.

Vstoupila a s provokativním úsměvem zůstala stát ve dveřích. Nemýlila se. V něčem si byli s Drakeem velmi podobni. Jen jejich pouhá přítomnost stačila, aby všichni zmlkli. Jak si jí jeden po druhém všímali, ustávali v hovoru. Nejdéle to trvalo Questovi, který seděl na rozložitě pohovce v čele místnosti, a právě něco šeptal Lydii do ucha.

Chodili spolu vlastně teprve několik dní, a pokud si vzpomínáme, právě Celestia umožnila Lydii pomocí svých tajemných vztahových kouzel prolomit hradbu zcela zbytečného ostychu.

I oba zamilovaní po chvíli zpozorněli, jelikož se v místnosti rozhostilo podivné ticho. Zmateně se rozhlédli a zachytili směr, kam všichni hleděli. Oslavenec okamžitě nechal Lydii Lydií a vyrazil vstříc návštěvě ve zlatém.

„Dobrý večer, už jsem nevěřil, že dorazíte,“ hlesl, když se skláněl k její pozvednuté ruce. Obrádně ji políbil přesně tak, jak ho jeho vznešení rodiče učili.

Pousmála se a nechala se odvést k volnému křeslu. V dalších pěti byli už dávno usazeni vyučující. Konkrétně se jednalo o oblíbeného docenta Licinia Pichnara, dále o profesorku Simonovou a pana docenta Drakea, vedle něhož si lebedil doktor Nicollier. Posadila se vedle výtvarnice doktorky Bergnerové a všem pěti odpověděla na pozdravy kývnutím hlavy.

„Co vám můžu nabídnout k pití?“ otázal se zdvořile Sullivan junior. Prohlédla si obsahy sklenic ostatních pěti. Měli v číších víno, jen Nicollier usrkával z bytelného korbelu pivo.

„Připojím se k většině,“ kývla zahalenou hlavou k vyučujícím.

Studenti na ni ještě stále zírali. Dívky nemohly odtrhnout oči od zlatých honosných šatů a lesknoucího se náhrdelníku na jejím krku. Mladíkům sklouzávaly oči pro změnu nepatrně níž, než byl zavěšen zářivý šperk. Celestia rychle sáhla po cípu krycího závoje a přehodila si jej přes šíji.

Už viděli dost, prozatím stačí.

„Jdete akorát vhod,“ zahlaholil Pichnar zvesela. „Právě se tady s kolegy dohadujeme o věku našeho pana prorektora. Jste mu blízka, prozradíte nám, kolik mu je let?“

„Obávám se, že vás zklamu. Tohle netuším ani já. Ale co si ho ještě jako dítě pamatuji, jeho knír byl jen o kapku kratší a jeho vrásky jen o maličko plytčí.“

„A odkud ho vlastně znáte?“ zajímala se doktorka Bergnerová.

„Byl přítelem mých rodičů a do mých sedmi let také mým soukromým učitelem.“

„Skutečně? Zpočátku jsme si mysleli, že jste nějak příbuzní. Teď už je jasné, proč se k nám chová tak familiárně,“ pokývala hlavou výtvarnice.

V tom okamžiku se k nim přitočil Questus s pohárem vína.

„Na vaše zdraví, pane Sullivane,“ připila mu Celestia a mírně usrkla.

Její pohled sklouzl doleva. Na druhé straně místnosti, co nejdále od sálajícího krbu, stál monumentální dort ve tvaru skvostného kočáru. Namísto koní do něj však byli zapraženi čtyři marcipánoví draci.

„Neuvěřitelné,“ vydechla, zvedla se a šla obdivovat toto dokonalé cukrářské dílo.

„Kvadriga,“ vyklouzlo jí tiše z úst.

„Dar od bratra,“ pochlubil se Questus.

Potměšile se usklíbla: „Snad ho bratříček nepekl osobně?“

„Je dovezen z cukrárny v Tlouštíkově, vyráběli ho ti nejlepší mistři cukráři.“

Uchváceně obcházela stůlek dokola. Nemohla odrhnout oči od černého zlatě zdobeného kočáru. Draci se vznášeli ve vzduchu, jen a jen vzlétnout ke stropu. Byli dokonale detailně vypracováni. Jejich těla byla pokryta stovkami šupin, mohutné drápy vypadaly, že jsou vyrobeny z oceli. Dračí oči vrhaly na přítomné kruté pohledy, z otevřených tlam dvou z nich tu a tam vyšlehl záblesk ohně. Na první pohled bylo jasné, že představují zástupce všech čtyř základních živlů.

„Skutečně velkolepé,“ zaseptala a pak se otočila na Questa, „jako vše kolem vás. Ta oslava, výzdoba, vaše způsoby...“

Mladík se trochu začervenál. Odolat Cellestiinu svůdnému pohledu, mystickému hlasu, a navíc podmaňující pozornosti, kterou mu nyní věnovala, vážně nebylo jednoduché.

„Tu únorovou facku jste mi už odpustil?“

„Není co odpouštět, zasloužil jsem si ji. Choval jsem se jako pitomec. Dodatečně se omlouvám.“

„V pořádku,“ usmála se na něj, „takže mír?“ Natáhla před něj pravici a Questus ji pevně stiskl.

„Mám pro vás dárek. Tady,“ vložila mu do rukou drobnou alabastrovou sošku anděla – ženy s rozložitými jemně tepanými křídly. Byla překrásná.

„O, děkuji. To jste nemusela, dárkem je už jen pouhá vaše přítomnost zde,“ zaseptal dvorně.

„Pochází z Angiru a jde o talisman. Bude vás chránit, a to nejen v symbolické rovině. Mějte ho vždy u sebe,“ nabádala ho vážným hlasem.

Questus se potěšeně pousmál a pevně ho stiskl v dlani.

„Jak vám jde ročníková práce? Zvolil jste dosti složité téma,“ zajímala se Cellestia. Nějak jí výzkum nejnebezpečnějších zbraní magického světa pořád vtřel hlavou.

„Víte, já jsem se na to vykašlal,“ přiznal se Questus. „Měla jste pravdu, sehnat materiály je vážně dost těžké. Byl jsem na děkanátu a vybral jsem si něco jiného.“

„A copak?“

„Vývoj hůlek od starověku až po současnost,“ informoval ji mladý Sullivan, „historie mě vždycky zajímala.“

„Ano, dějiny jsou úžasné. Jsem tomu ráda. Původní téma se k vám tak nějak nehodilo,“ pronesla se zjevným ulehčením.

„Máte pravdu, myslím, že k Mariovi sedne víc.“

Překvapeně k němu vzhledla: „Jakže?“

„Ano, i Marius změnil téma své ročníkové práce. Když byly nejnebezpečnější zbraň volné, vzal si je on. Byli jsme to na děkanátu změnit spolu,“ oznámil jí nepříjemnou novinku.

Cellestia se zamračila.

Do háje, další, co chce rozpitvávat něco, co by už mělo dávno spát. A ještě k tomu zrovna Krodowski! Vedoucím bude určitě Pichnar. Nechápu, proč musel vymyslet takovou blbost?!

S úmyslem se na všechno Krodowského vyptat osobně se rozhlédla po místnosti. Jenže na rozdíl od Agripiny Marius přítomen nebyl.

Večírek se rozjel v plné parádě. Všude smích, spousta vína, zábavné scénky, košilaté vtipy, ale i roztomilá taneční produkce v podobě tance Flavie jako Šeherezády z pohádek Tisíce a jedné noci. Brzy se odvážali i ostatní studenti. Začali hrát hru, během níž měli nějak neverbálně naznačit, z jaké části světa pochází některý z jejich spolustudentů.

Maxima si namalovala rtěnkou kulaté znaménko mezi oči a zaujala pozici bohyně Kálí. Všichni pak zapsali do kartiček, koho představovala. Curtius z Indie byl jasnou volbou všech. Fabius se omotal kusem nějakého zeleného ručníku a pod ním si sundal kalhoty. Pak si pod paži zastrčil džbán s několika slámkami a jal se předvádět skotského dudáka. Trojčata Daneshova ječela smíchy.

„To jsou nejlepší dudy, jaké jsem kdy viděl. A jestlipak máš pod tím kiltem spodky? Ukaž!“ křikl na něho rozjařeně Helvius a začal ho honit po místnosti.

Snad kromě permanentně zakaboněného Drakea se všichni příjemně bavili. Když pak začal Questus v dřepu poskakovat a natahovat přitom nohy, čímž simuloval tanec kozáků, ležela většina v záchvatech smíchu pod stolem. V Questově křepčení byl záhy rozpoznán nepřítomný Marius.

„Ale to se v Polsku přece netančí,“ odporovala studentům doktorka Bergnerová.

„Kdeže v Polsku! Marius je Rus jako poleno. Otec je sice Polák, jenže jeho matinka pochází až odněkud z ruské části černomořského pobřeží. Tam taky všichni bydlí,“ informovala ji Agripina.

Cellestia se zvědavě otočila na Questa: „A proč tady dnes není? Jste přece přátelé.“

Mladík jen pokrčil rameny, zato Agripina začala vysvětlovat: „Marius měl v plánu vrátit se dnes domů, protože tam mají nějakou rybářskou slavnost. Je do rybaření úplný blázen.“

„Snažil jsem se ho přemluvit, aby zůstal, ale zbytečně,“ ušklíbl se Helvius. „Říkal, že má rande s vodkou a s Jeseterem.“

„S čímže to?“

„Jde o název jejich rybářského spolku.“

Během další scénky se předváděla Flavia. Měla to jednoduché, neboť stále ještě oděna do téměř polonahého kostýmu Šeherezády se začala hluboce uklánět Ostoriovi.

„Můj pane, mohu se stát součástí vašeho harému? Toužím být vaší čtyřicátou osmou manželkou,“ vztahovala k němu prosebně ruce.

„Výborně,“ řehtal se docent Pichnar, „a kdy už naporcujete svůj dort, pane Sullivane? Já jen, aby s ním ti draci neuletěli, než je sníme. Jsou divoci stejně jako čarodějové, které představují.“

Cellestia sebou trhla a rychle se na Pichnara otočila.

„Koho představují, pane docente?“ zeptala se nejbližší sedící Orbiana a rozmarně si přitom prohrábla své havraní vlasy.

„Přece živelné černokněžníky, to je jasné. A kočár bude asi symbolizovat temnotu časů dávno minulých. Vy snad neznáte legendu o služebnících zla?“

Štítonoška se zamračila.

Legendu, jo? Chlape, nauč se počítat! Vždyť to ještě není ani jedenáct let!

Studenti však nejevili žádné známky rozpomenutí se na tuto poměrně nedávnou historii a dříve, než se odhodlala zasáhnout, dal se Pichnar opět do řeči: „Byli čtyři, každý ovládal jeden živel, kterým chtěl zničit náš svět a možná i svět obyčejných lidí. Ale před deseti roky jsme s nimi pořádně zametli, jen co je pravda!“

Jeho vychloubání bylo zcela nezasloužené. Dobu hrůzovlády vévody z Erferuviollsu totiž přežil zahrabaný v archivech Ministerstva kontroly.

„Co se s nimi stalo?“ otázala se Lydia poté, když se uvelebila na oslavencově klíně.

„Je po nich, jak jinak? Vládce ohně byl uhašen, vládce vzduchu rozfoukán do celého světa tak, že z něj nezbyl ani malý vánek, vládkyně vody zcela vysušena a vládce země se pro jistotu ani neukázal. Asi mu bylo jasné, že nemá sebemenší šanci. Vlastně vůbec neměli šanci, ani když ještě táhli za jeden provaz. Byli slabí a pitomí k tomu. Nechápu, jak se mohli chtít měřit s našimi lidskými kouzelníky. A i ti slavní Morsvirové pochcípalí nebo skončili v Nefastu.“

„Všichni?“ otázala se trochu jízlivě Maxima.

Oči všech studentů se upřely na Drakea, jenž se momentálně tvářil, jako by si sedl na ježka, a také na Celestii, která ihned Maximu zpražila rozzlobeným pohledem.

„Všichni! No jo, na naše Ministerstvo kontroly, jeho oceloty a šakaly si nikdo nepřijde! Bylo to tehdy pořádné varování všem, kdo by chtěli ničit zavedené řády našeho krásného světa!“ hlaholil rozmařile Pichnar.

„My máme jiné inf...“, ozval se Grattius, jemuž půl promile v krvi dodalo odvalu. Jenže svou větu nedokončil, jelikož štítonoška bleskurychle zasáhla.

„Pane docente,“ přerušila Grattia silným hlasem a obrátila se na Pichnara, „proč krmíte studenty takovými nesmysly? V Angiru se o tomto období učíme docela něco jiného!“

Všichni rázem ztichli. Celestia se tvářila nadmíru vážně, v jejím obličejí nebylo ani stopy po předchozím veselí.

„Ale slečno Aspenová, přece těmto mladým lidem nezkažíme zábavu rozpitváváním nějaké staré historie. Není už vůbec aktuální!“ ohradil se mírně pohoršeně Pichnar.

Cellestia mlčela. Její oči právě provrtávaly sladké draky na opačném konci místnosti. Zdálo se, jako by se nemohla dočkat, až některému z nich ukousne hlavu.

„Naopak! Mě to docela zajímá. Alespoň pochopím význam bratrova daru,“ ozval se Questus velmi dychtivým tónem. „Můžete nám onu angirskou legendu povypprávět?“ otočil se ke štitonošce. Ta jen pevně stiskla rty a po tváři jí prolétl stín vnitřní bolesti.

„Omlouvám se, avšak myslím, že má docent Pichnar pravdu. Je to smutné vyprávění, co se na tak báječnou oslavu vážně nehodí,“ snažila se opatrně vycouvat ze svého předchozího neuváženého zásahu.

Jenže Questus se odbýt nedal. Byl od přírody zvědavý a historky z minulosti měl velice rád. Vrhł na ni pohled baseta a zaškemral: „Nenechte se prosit. Mám přece narozeniny.“

Cellestia ještě chvíli zamyšleně mlčela. Pak se ale pomalu zvedla a připlula ve svých obrovských šatech k dortu. Obešla ho a vypadala přitom, že bojuje sama se sebou.

„Dobrá, tak tedy poslouchejte,“ nadechla se a začala vyprávět.

„Před dávnými časy, kdy ještě na bitevních polích nekouzlicích lidských bytostí řinčely meče a štíty a slova jako čest a hrdinství měla svou skutečnou váhu, se Nejvyšší zlo, říkejme mu třeba ďábel, přestože nemá ani obličej, ani tělo, jak si ho většina lidí představuje, spojilo se čtyřmi velmi mocnými čaroději té doby. Každý z nich byl vládcem jednoho ze čtyř základních živlů. Ďábel jim daroval obrovskou moc, skrývajíc se v černé a živoucí magii, a také nesmrtelnost. Oni mu na oplátku začali na zemi sloužit.

V jeho jméně rozsávali hrůzu a smrt. V dějinách se dočítáme o devastujících povodních, o šílených vichrech, které ničily úrodu, a způsobovaly tak hladomor, o prapodivných zemětřeseních a také o mnohých požárech, jež strávily vše, co jim přišlo do cesty. Ďábel díky moci svých čtyř služebníků nabíral na síle a skoro se zdálo, že v odvěkém boji Nejvyššího dobra s Nejvyšším zlem bude vítězem ten, kdo k nebesům jen vzhlíží. Společně byli čtyři živelní černokněžníci neporazitelní. Říkali si KVADRIGA neboli čtyřspřeží.“

Cellestia se na okamžik odmlčela, upila z poháru a rukou přejela nad vznášejícími se draky.

„Jenže po stovkách let děsivé spolupráce se stalo něco neočekávaného. Jeden z nich ďábla zradil. Proč to udělal, se můžeme jen domýšlet. Po obrovském vnitřním zápasu opustil Kvadrigu a své služby nabídl pólu zcela opačnému. A síla, které říkáme Bůh, jeho nabídku vyslyšela. Za pomoci mnohých svatých bytostí se podařilo vládci ohně vymanit z osidel zla a přejít, jak se říká, na druhou stranu. Kvadriga se tehdy rozpadla.“

Cellestia uchopila marcipánového ohnivého draka a vylomila ho ze čtyřspřeží. Ostatní tři draci ve vzduchu zavrávali. Neměli dostatek síly udržet mohutný kočár, jenž se překotil na bok a poněkud se na straně pomačkal.

Cellestia se opět napila a pokračovala: „Za svou snahu byl dotyčný čaroděj odměněn. Jeho srdce totiž naplnil cit ostatním služebníkům zla zcela neznámý. Tím citem byla láska. Zabránila mu vrátit se a obnovit Kvadrigu. Z lásky se zrodilo dítě, krásný chlapec. Po svém otci zdědil obrovské kouzelnické nadání, ale bohužel také černou duši. Ďábel existenci nového zajímavého elementu na zemi velmi brzy zaznamenal a nastražil na něj

své zhoubné sítě. Otec, pyšný na svého úžasného a velmi nadaného syna, mu nedokázal odepřít naprosto nic a ve své ostražitosti zcela polevil.

Mladík vyrostl v nádherného mladého muže, kterému se však zdál jeho šlechtický titul málo a zatoužil získat víc. Původní vládce ohně nakonec poznal, jakým směrem se jeho milovaný syn ubírá, a zděšeně se snažil zabránit nejhoršímu. Leč marně. Syn se zcela propadl do osidel zla a přijal podobně jako jeho otec před stovkami let službu u samotného ďábla. I on za to byl odměněn nesmrtelností. Otec si nevědomky a ke své hrůze vychoval vlastního následovníka ve svém původním smrtonosném díle. Kvadriga byla znovu obnovena.“

Cellestia umlkla a s drakem v dlani se otočila k posluchačům zády. Když se obrátila k publiku opět čelem, měla v rukou ohňové draky dva. Původního a pak druhého většího, krásnějšího, celkově ale mnohem děsivějšího. Na místo původního pak zapráhla nového a pohybem dlaně nadzvedla kočár do původní polohy.

„Nícméně tento zlověstný stav našťestí netrval dlouho. Vedena vzorem původního vládce ohně se k ďáblovi obrátila zády také vládkyně země. U ní víme přesně, co ji k tomu vedlo. Nebyl to odpor k vraždění a zlu obecně, bylo to něco mnohem prostšího. Láska. Snad zásahem Nejvyššího dobra se vládkyně země zamilovala do znamenitého muže. Nemohouc poručit svému vlastnímu srdci, odešla za mužem svého života a rozbila tak Kvadrigu podruhé.“

Nyní Cellestia dle očekávání vylomila ze čtyřspreží draka představujícího živel země. Kočár se opět sesunul, tentokrát na druhou stranu.

„Ja svou ‚opovážlivost‘ však byla paní živlu země krutě potrestána. Stejně jako původnímu vládci ohně i jí ďábel nesmrtelnost pochopitelně odebral. Nový pán ohně ji zajal a ve svém sídle umučil. Ovšem ďábel se myšlenky na ovládnutí světa pomocí svých čtyř živelných služebníků vzdát nechtěl, proto našeptal zbývajícím členům Kvadrigy, ať hledají za paní země náhradu, kterou si však sami vychovají. Poslechli a urputně pátrali po bytosti, obdařené silnou magickou mocí. Po mnoha letech se to jednomu z nich podařilo. Jednalo se právě o nového vládce ohně.“

Cellestia se opět otočila ke ztichlým posluchačům zády, aby jim vzápětí ukázala zase draky dva. Původního a druhého mnohem menšího. Vlastně to bylo ještě mládě, ale bylo velmi krásné. Štítonoška odložila velkého draka představujícího původní vládkyni země bokem a předsunula mládě k drakovi – k pánu ohně.

„Jenže svět těch, kteří se odmítli podvolit zlu, se tentokrát připravil. ‚Vyvoleného‘ se mocným té doby podařilo ukrýt do bezpečí.“

Cellestia odložila mládě draka země bokem a překryla ho cípem ubrusu. Napila se a opět pokračovala: „A zde se liší angirská verze od s prominutím tlachání pana docenta Pichnara. Zbylý ďáblův trojlístek totiž v době, co skončila před více než deseti lety porážkou pána ohně, NESPOLUPRACOVAL. Vládce vzduchu a vládkyně vody novému vládci ohně nedůvěřovali a se zapojením do Kvadrigy tudíž otáleli. Tato skutečnost

ovšem vládce ohně nijak neomezovala. Nabíral na síle velmi rychle. Díky pomoci svých věrných nohsledů budoval rozsáhlé černé impérium, v němž tekla krev proudem a bylo likvidováno vše dobré a spravedlivé.“

Máchla rukou a pod drápy velkého draka ohně se v tu chvíli objevilo ve vzduchu několik daleko menších, přesto však od pohledu dospělých draků. Většinu přítomných okamžitě došlo, že jde o Morsviry.

„Nový pán ohně také záhy odhalil, kde se budoucí vládce země ukrývá a vícekrát se ho pokusil získat na svou stranu. Leč marně. Snahou dobrých čarodějů, svatých bytostí a také díky jedné velmi šťastné náhodě se jej podařilo ochránit. Zatím!“

Cellestia shodila cíp ubrusu z dračího mláděte a ejhle, místo něj se na stole tyčil velký bílo-zlatý drak, ze všech zdaleka nejkrásnější.

„Pojďme dál. Oslaben zradou jednoho ze svých přísluhovačů byl pán ohně poražen a jeho říše se rozpadla. Osudnou se mu stala právě absence vládce vzduchu a vládkyně vody. Jen díky tomu se podařilo porazit ho silou zbraní.“

Rukou smetla armádu malých marcipánových figur okolo draka ohně. Pak ho znovu vylomila z už tak zhrouceného trojspřeží a pozvedla ho do výše svých očí.

„A zde by mohl náš příběh končit. Jenže není tomu tak. Novému vládci ohně se podařilo uniknout a skrýt se před zraky všech.“

Nový ohňový drak se náhle vznesl ze štítonoščiny dlaně a oknem, které se před ním samo otevřelo, odletěl do tmavé noci.

„A nyní vyčkává a nabírá sílu k dalšímu útoku. Nastává doba, v níž může dojít ke spojení všech tří živlů. Pak už ale nebude možné porazit je silou zbraní,“ dokončila Cellestia své dlouhé vyprávění zastřeným hlasem.

V místnosti se rozhostilo tísnivé ticho. Někteří upírali své zraky na štítonošku, jiní na zhroucený dort. Jen pan docent Drake hleděl kamsi před sebe a vypadal přitom, jako by mu hlavou probíhal nějaký příběh. Věděl, že má v jejím vyprávění dosti významnou roli.

„Co se stalo se zbylými dvěma členy Kvadrigy?“ otázal se po delší pauze Questus.

„Vzhledem k absenci dvou důležitých součástí ďáblova čtyřlístku už nemají svou bývalou moc. Stáhli se do svých říší a vyčkávají návratu toho nejsilnějšího z nich. Toho, který vládne ohněm Nejvyššího zla.“

„Proč by mu chtěli teď pomáhat?“ zeptal se Grattius.

„Protože pochopili, že bez něho nejsou ničím.“

„A nový vládce země? Kde je ten?“ otázala se tiše Flavia.

„Kdo ví?“ pokrčila Cellestia rameny.

„A kdyby se stalo, že by všichni tři začali spolupracovat a připojili by k sobě i vládce země, co by se stalo pak?“ zjišťovala studentka.

„Pokryli by zemi poklopem smrti. Krev, okovy, bič, mučení, smrt těm, kdo by se jejich vůli nepodvolili. Znamenalo by to absolutní vítězství Nejvyššího zla v magickém světě.“

Postupně právě přes všemocné živly by zřejmě došlo k proniknutí i do světa obyčejných lidí a rád Všehomíra by byl navěky změněn.“

„Copak neexistuje způsob, jak by se dala Kvadriga navždy definitivně zničit?“ vyhrkla Lydia.

„Ale ano, ta možnost existuje a nyní je jedinou nadějí všech. Odpověď je tady.“

Cellestia pozvedla před posluchače oba původní draky ohně a země.

„Už podvakrát se Kvadriga rozpadla díky lásce. Kouzlo nejmocnější ji může zničit i potření, a to definitivně. Láska planoucí víc než nejprudší oheň, láska divočejší než nejdravější vzdušný vír, láska stálejší než tisícileté vodní proudy, láska silnější než samotné základy země.“

„Kdo může cítit něco tak drtivého?“ vydechla v úžasu Lydia.

Cellestia se k ní otočila a na tváři se jí rozhostil milý úsměv.

„Kdokoliv z nás, jelikož Nejvyšší dobro se skrývá v každém člověku. Možná to budete vy,“ ukázala na ni, „nebo možná vy,“ otočila se na Questa, „nebo vy,“ ukázala prstem na Curtia, „či snad vy,“ pohnula hlavou k doktorce Bergnerové, „anebo vy?“ zadívala se zpytavě na Drakea, který z ní nyní nespouštěl oči.

„Každý člověk je tímto drtivým kouzlem nadán. A i když svou duši zatíží mnoha hříchy, je-li silný, má možnost bojovat s věčným zlem. Bojovat a porazit ho,“ zvolala silným rozrušeným hlasem.

Náhle se v jejích rukou zaleskl krátký angirský meč. Cellestia se prudce rozmáchla a ostrým švihem rozpůlila ležící dortový kočár ve dvě. Oba zbylí draci okamžitě klesli na podložku a jejich postroje se rozpadly.

A zase bylo ticho. Cellestia se zrakem vpíjela do svého díla zkázy.

„Zdá se, pane Sullivane, že jsem vám v záchvatu bojového zápalu naporcovala váš dort,“ zašeptala omluvně. Pak vzhledla ke zkoprnělým posluchačům a koketně se pousmála: „Kdo si dá dezert?“

♦ ♦ ♦

Když po skončení oslavy opouštěla Cellestia kolejní společenskou místnost, vyřítil se Claudius za ní. Na chodbě už notnou chvíli přešlapoval Steve, aby ji doprovodil do komnaty.

„Slečno asistentko, chci s vámi ještě hovořit,“ zahřimal Drake.

Otočila se k němu a střetla se s jeho prapodivně mrazivým pohledem. Steve okamžitě poodstoupil. Claudius popošel směrem k ní a ihned se začal vypytovat: „Nový vládce ohně! Vévoda?“

„Pochopitelně! Tváříte se, jako byste to nevěděli!“ odfrkla si.

„Nevěděl, ale tak nějak tušil. Ovšem nesmrtelný...?“

„Během bojů v Angiru byl zasažen černomagickou kletbou. Za normálních okolností by ho zabila. Jenže to nelze.“

„Říkala jste... Oslaben zradou jednoho ze svých přísluhovačů. Takto se to učíte v Angiru?“ otázal se tichým, avšak znatelně rozrušeným hlasem.

„Ano. Přesně tak,“ pokývala hlavou.

„Proč jste jim to celé vyprávěla?“

„Protože by měli být připraveni na to, co nevyhnutelně přijde,“ odvětila tvrdě.

Z HLUBIN

„Nyní si vysvětlíme pojem stigma. Napadá někoho, co to může být?“ otočil se Claudius ke druhákům v pondělí 8. září odpoledne. První přednáška ze stigmat veškerenstva amuletů právě začala.

Tento předmět byl povinný jak pro členy Questova kruhu, tak i pro druhý ročník oboru neinvazivních kouzelnických pomůcek na katedře magických umělých rekvizit. Nepovinně se do něj mohl přihlásit každý, kdo se o danou problematiku zajímal. Seminář z něj ale museli absolvovat pouze studenti amuletů. V přednáškovém sále v podkroví Fakulty věcné magie se dnes tedy nacházelo celkem třicet jedna osob včetně pana docenta a jeho asistentky.

„Stigmata měli na svém těle lidé, kteří fanaticky věřili v Ježíše Krista,“ ozval se nějaký drobný blondák v druhé řadě, jehož Claudius neznal.

„Výborně,“ zareagoval pan přednášející vcelku potěšeně.

Studenti na něj hleděli s otevřenou pusou. Nechápalí! Žádný útok, žádná jízlivá poznámka? Většina pojala krajní podezření, že jejich „živoucí mrtvola“ prodělala během prázdnin minimálně lobotomii.

Drake však pokračoval, jako by se nechumelilo: „Jednalo se o rány, odkud vytékala krev. Údajně se samy otvíraly tam, kde byl Ježíš zraněn. Konkrétně se tak prý dělo uprostřed dlaní nebo zápěstí a na nártech v místech, která byla proklána hřeby. Dále na boku, kde podle Bible Krista poranil římský voják kopím, aby zjistil, jestli ukřižovaný ještě žije. V neposlední řadě se jednalo o škrábance na čele způsobené trnovou korunou. V obecné rovině je slovo stigma synonymem pro jakýkoliv znak. Proto se tento pojem...“

Nicméně svou větu nedokončil.

Vše v místnosti se náhle začalo silně otřásat, ze stropu se uvolňovala omítka a padala na lavice. Předměty na policích a skříňkách se s rachotem zřítily, brzy nato se odporoučelo

k zemi i další vybavení učebny. Ve zdi za katedrou se objevila mohutná rychle se rozšiřující prasklina. Kvůli malým rozptylům mezi studenty skončili někteří z nich na tělech souseďů, jedna dívka sedící na kraji dokonce na podlaze. Claudius se tak tak zachytil obrovské rozevřené knihy s pohyblivými se výjevy z ukřižování Ježíše. Svou váhou ji ale stejně strhl s sebou a na kolenou skončil i on. Poté, co se namáhavě vyškrábal do stoje, vizuálně zjišťoval, zda jsou všichni celí. Celestia se také právě hrabala směrem vzhůru, jelikož ji její poměrně vratká židle před okamžikem dokonale zradila. Přiskočil k ní a pomohl jí na nohy. Jenže otřesy nepolevovaly. Bylo víc než jasné, že pobyt v uzavřené místnosti je velmi nebezpečný.

„VEN! VŠICHNI VEN!“ zahřímal Drake.

Nemusel to opakovat dvakrát, studenti se urychleně nahrnuli ke dveřím, jež se ovšem vlivem pohnutých zdí ne a ne otevřít. V tu chvíli se ze zadní stěny vynořil holografický obličej sira Merita, který taktéž nabádal všechny přítomné k okamžitému opuštění hradu. Kouzelné poplašné zařízení, až doposud využívané pouze k nácviку evakuace, mělo nyní svou ostrou premiéru.

Osazenstvem přednáškového sálu zakymácel další silný otřes. Během prorektorovy naléhavé promluvy se s ohlušujícím rachotem zřítíl jeden z nosných sloupů, ostatní vypadaly, že ho budou za chvíli následovat. Claudius naštěstí zareagoval velmi pohotově. Vytasil hůlku, švihl s ní proti zdi, přičemž vyšťekl destrukční kouzlo. Ozvala se rána a místo dveří zela ve stěně obrovská díra. Kolem ní se válely velké kusy prastarých kamenů i drobnější suť, o množství rozvířeného prachu ani nemluvě.

Celestia užasle zamrkala. Okamžitě ji napadlo, že toto musí Drake umět z dob své služby Erferuviollsovi. Ještě větším překvapením pro ni ale bylo samotné chování pana docenta. Aniž by nad tím jakkoliv přemýšlel, pomáhal překonávat ruiny především dívkám a posílal všechny ven. Při této činnosti mu ochotně asistovalo několik studentů. První, koho protlačil na chodbu, byla samozřejmě jeho asistentka.

„Počítejte je! Dvacet devět,“ zahulákal na ni a vrátil se zpět. Otřesy stále pokračovaly. Sloupy se začaly hroutit jeden přes druhý. Sotvaže pan docent nabyl dojmu, že je v místnosti poslední, proklouzl dírou ven i on.

„Prošli všichni?“ houkl na štítonošku, když ji bral za ruku, aby ji odtáhl ke schodišti. Ona ho však zarazila: „Dvacet osm! Někdo chybí!“

Drake se otočil zpět do zničeného sálu, ovšem Celestia ho chytila za paži a zběsile protestovala: „NE! RISKUJETE ŽIVOT!“

„DO HÁJE! NENECHÁM TAM TO DĚCKO ZEMŘÍT!“ vyškubl se jí.

„Fajn, ale já jdu s vámi!“ vyjekla.

Nicméně Drake ji rázným pohybem ruky zastavil a nekompromisně na ni zaječel: „UŽ AŤ JSTE VENKU! POSTARÁM SE SÁM!“

Stiskl hůlku mezi zuby, serval ze sebe plášť a zmizel mezi ruinami. Když přelézal největší zával, ucítil ze zadu nápor nějaké neznámé magie. Měl pocit, jako by ho někdo zavřel do obrovské bělostné bubliny. Viděl přes ni ale stejně dobře jako přes čiré sklo.

„RYCHLE!“ zaslechl Cellestiin křik, „DLOUHO TO NEVYDRŽÍ!“ Hned mu bylo jasné, že právě stal „obětí“ nějakého angirského ochranného kouzla. Stejně jako mu neznámá magie dovoľovala jasně vidět, umořňovala mu také zcela volný pohyb. Jediné, co nyní s povděkem postrádal, byl zvířený prach v dýchací soustavě. K jeho uřím dolehl silný kašel dusícího se člověka.

„KDE JSTE?“ zařval z plných plic, aby přehlušil okolní rachot.

„Ta ... tady“, dolehla k němu nic neřikající odpověď. Ihned mu bylo jasné, že jde o nějaké děvče.

„KDE PŘESNĚ?“

Zbytečná námaha. Když se totiž dotyčná nadechla k odpovědi, natáhla do sebe částky prachu a rozkařlala se jako o život. Drake ji podle zběsilého kuckání spolehlivě našel. Byla to Orbiana, která se vrátila k lavici pro svou drahocennou kabelku. Jenže ve chvíli, kdy po ní už téměř sahala, se nedaleko ní zřítíl jeden ze sloupů. I když ji naštěstí minul, jeho kusy dopadly tak nešťastně, že mezi sebe přimáčkly plášť a také cíp sukně jejich přepychových řatů. Škubala sebou, ale pevná látka se roztrhnout nedala. Na kabelku s hůlkou nedosáhla.

Claudioví stačil jediný pohled, aby pochopil. Pohotovým švihnutím hůlky rozpáral její oděv odshora dolů. Z něj se pak mohla kařlající dívka za jeho pomoci namáhavě vysoukat. Vytáhl ji na nohy a oba se společně začali probíjovat skrz stále se zvětřující spouřť okolo nich. Ochranné angirské kouzlo rychle sláblo, až pohaslo úplně.

„ZPÁTKY!“ zaslechl řtitonořino volání a vzdor bublajícímu adrenalinu v řilách ho napadlo, že ho zase neposlechla.

Země se opět otrásla a strop zlověstně zapraskal. Oslaben chybějícími podpěrami, nevydržel nápor hroutícího se komínu.

„NA BOK!“ zavřískala řtitonořka. Okamžitě jí totiž dořlo, co se děje.

Kamenná masa prorazila ve střeře obrovskou díru a společně s trámy a tařkami se řtila na zdánlivě bezbrannou dvojici.

Cellestiino srdce se zastavilo uprostřed nádechu. Vlastně se na několik milisekund zastavilo úplně vše. Čas, běh lidských osudů, neúprosné zákony přírody, možná i sama rotace planety. Vše strnulo v oněmělém tichu, které se právě rozhostilo v hlavě angirské řtitonořky.

Co se ale nyní odehrálo v mysli pana docenta? Proběhl mu snad před očima celý jeho dosavadní život v předtuře neodvratného konce? Nabízí se to. Leč chyba lávky. K podobnému křči skutečně nedošlo, neboť Claudius se nyní ukázal být daleko životaschopněřší, než by kdokoliv čekal.

Cellestia chrčivě vydechla. Právě totiž přes prachovou clonu zírala na něco neuvěřitelného. Orbiana se válela opodál, kterak ji Claudius zprudka odhodil. A on?

Nehnutě stál. Ve vzpařených rukou křečovitě svíral hůlku, z níř proudilo silné fialové světlo. Jako oblak nadnářelo trosky střechy jen malý kousek nad jeho hlavou. Vzápětí

pohnul pažemi a doslova odhodil hromadu bokem. Na nic nečekal, proboujel se skrze závaly, popadl studentku do náruče a šťastně dosáhl otvoru ve zdi. Celestia, která jim vyběhla v ústřety, ji zachytila, pomohla jí postavit se na nohy a všichni tři společně vylezli na chodbu.

I zde to vypadlo jako po boji. Zadní stěna byla poškozena, obnažené kameny se leskly v záři odpoledního slunce. Drama ale ještě stále nekončilo, protože otřesy pokračovaly. Na popraskané podlaze se krom hromad kamení válely kusy rozbitých fontán a soch. Kličkovali mezi nimi jako králíci. Brzy pochopili, že úprk z budovy nebude vůbec jednoduchý. Zabrzdili v posledním okamžiku. Místo schodiště totiž zela v prostoru obrovská díra. Trosky schodů se válely úplně dole ve zdevastované podschodištní učebně, kam se dalo nahlédnout proraženým stropem.

Pan docent si však částečně dokázal poradit i s tímto. Švihl hůlkou a kusy žulových stupňů se začaly líně zvedat. Zastavily se asi tři metry pod nimi. Nepředstavujme si ale nějaké monumentální schodiště, spíš vratkou horu se sem tam trčícím výstupkem.

Claudius se otočil k Celestii: „Výš je teď vytáhnout nedokážu. Seskočím a vy mi ji podáte.“

„Je zraněná a v šoku,“ namítla štítonoška.

„Vím, jenže jiná možnost není!“

Kývla a pevně Orbianu podepřela. Drake se opatrně posadil na okraj podlahy a chytil se zbytku zábradlí, které původně lemovalo prostor před schodištěm. Obratně se otočil čelem k oběma ženám a sesunul se, jak nejnižší to šlo. Okamžik visel do prostoru a pak se pustil. Ruiny se pod nápurem dopadajícího těla zlověstně zakymácely, ale naštěstí vydržely.

„DOBŘÝ?“ houkla na něj štítonoška.

„Jo, teď ona!“

Celestia ihned tlačila studentku k okraji. Ovšem ta se začala instinktivně vzpírat. „Nemůžu, já to nedokážu,“ vyrazela ze sebe smrtelně bledá Orbinana.

„Klid! Musíme dolů. Budu vás držet a on vás zachytí. Nebojte se!“ přemlouvala holčinu štítonoška. Nakonec Celestii nezbylo než popadnout studentku za trup, hrubě ji natlačit směrem dolů a podrazit jí nohy. Dívka se ale hystericky bránila. Zuřivě kopala nohama a ječela přitom, jako by ji kuchali zaživa. Chvilí se zdálo, že se obě zřítí do hlubiny pod nimi.

„BUKURETIOVÁ!“ zaburácel Claudius. „OKAMŽITĚ SE UKLIDNĚTE, NEBO VÁM OSOBNĚ NASEKÁM NA ZADEK A Z UNIVERZITY POLETÍTE JAKO NAMYDLENÝ BLESK!“

Jeho výhruška kupodivu zafungovala. Dívka ztuhla, a než se štítonošky pustila, stihla ještě zasténat: „Já se bojím.“

Následoval pád přímo do Claudiový náruče. Svalili se jako dvě zralé hrušky. Přestože se hromada pod nimi opět nebezpečně otřásla, naštěstí zůstala stát.

„Jste celá?“ vyjekl, a nečekaje na odpověď, ji sesunul na nejbližší stupeň.

„DOLŮ! HNED!“ zavelel. Orbiana však nebyla ve stavu, kdy by byla schopna ho poslechnout. Křečovitě se držela kamenů a vytřeštěně zírala někam před sebe. Bylo jasné, že se slézáním jí budou muset pomoci.

„CAY!“ zaslechl volat někoho pod nimi. Otočil hlavu a spatřil Steva, který šplhál směrem k nim.

Díky svaté Kirké!

„Pomozte jí dolů!“ zahulákal na něho a zuřivě mával rukama směrem ke schoulené dívčině.

Štítonoš ale zprudka zavrtil hlavou: „To nejde, musím ...“

„NEMELTE A UDĚLEJTE, CO JSEM ŘEKL! O TU NAHOŘE SE POSTARÁM JÁ!“

„Steve, poslechni ho! Ona to sama nedokáže,“ zavelela Cellestia.

Rozkaz pana docenta by Steve stoprocentně ignoroval. Protože mu však pokyn udělila přímo jeho velitelka, velmi neochotně ho splnil. Vyškrábal se k Orbianě a vytáhl ji na nohy. Pak střelil po štítonošce starostlivým a po Claudiovi zuřivým pohledem. Se slovy: „Jestli se jí něco stane, zabiju vás,“ se vydal s děvčetem opatrně dolů. Oba je ještě chvíli pozorovali, a když bylo jasné, že to zvládnou, vyškrábal se Claudius do stoje a vztáhl ruce vzhůru k Cellestii.

„Teď vy!“

Kývla a posadila se na okraj. I ona chvíli sbírala odvalu, což se záhy ukázalo být velmi špatným nápadem. Asi tak sekundu předtím, než se odhodlala pustit se, se stalo něco, co si Claudius přál ze všeho nejmní. Další otřes způsobil katastrofu. Rachot propadajícího se zbytku horní chodby tentokrát zastavil dech jemu. Koutkem oka zahlédl, jak se Cellestia zakymácela a společně s podlahou si to zamířila směrem dolů.

Stihl ještě sice zařvat naprosto zbytečné: „DRŽTE ...“, jenže zbytek věty zanikl v jeho bolestném záupění.

Co se ale stalo? Zřítíla se snad i hora kamenů, na níž stál? Nebo ho zasáhly nějaké trosky? Ani jedno z toho. Příčinou byl intenzivní žlutý záblesk, který mu způsobil takovou bolest, že měl pocit, jako by mu právě explodovala hlava. Instinktivně stiskl víčka, přitiskl paži na oči a zkroutil se dolů. Světlo okamžitě pohaslo, ovšem dříve, než se stačil vzpamatovat, pocítil okolo sebe prudký závan rozvířeného vzduchu. Neznámá síla ho strhla dolů. Na okamžik měl pocit, že letí. I když očekával prudký náraz, nestalo se. Kupondivu přistál docela měkce. Nějaká látka či co mu překryla hlavu a on zpoza ní zaznamenal ostrý záblesk i podruhé. Velmi blízko sebe ucítil pohyb a hned nato se zdálo, že na něj dopadají drobné kamínky. Clona u jeho obličeje zmizela. Vůbec nechápal, k čemu došlo.

Cellestia! Ona ... Ona spadla! NE!

Prudce rozlepil ještě oslepené oči, vystřelil na kolena a mžoural okolo sebe. A viděl ji. K jeho nesmírnému překvapení ležela vedle něho, zasypaná trochou suti, se široce roztaženými rukama. Oči měla zavřené, ale dýchala, a dokonce nevypadala ani zraněná. Claudius udiveně zvedl hlavu k hromadě. Byl přesvědčen, že se předchozím otřesem odpo-

roučela společně s horní podlahou dolů i ona. Jenže nic takového se nestalo. Nevydrželo pouze několik horních kamenů.

„CAY!“ ječel Steve. Rachot ho zastavil jen kousek od hromady kamení. Právě si k nimrazil cestu.

„Proberte se,“ naléhal Drake a ihned ji vytahoval vzhůru. Trhla hlavou, otevřela oči a zmateně se rozhlédla kolem.

„Co... Co je?“

„Zřítíla se podlaha a my spadli dolů. Můžete vstát? Nebolí vás nic?“

„Já nevím, asi... asi jsem v pořádku,“ vyrazela ze sebe, když se po něm škrábala směrem vzhůru. Steve se k nim právě probojoval a stiskl ji v náručí.

„Všemocný! Málem bylo po tobě! Ještě že...“

Jeho křivení však okamžitě utnula prostým: „Měla jsem štěstí!“

„Musíme pryč!“ naléhal Claudius. Jeho nestabilní kamenný výtvar se mu ani za mák nelíbil.

„A kde je ta holka?“ vyjekla štítonoška.

„Poslal jsem ji ven. Snad to zvládla!“ zahulákal Steve, podepřel ji a společně se jim šťastně podařilo opustit polorozpadlou budovu resky.

Steve se nemýlil. Studentka se skutečně stihla dostat ven. Na její schoulené třesoucí se tělo narazili jen několik metrů před vchodem. Paralýza ze šoku se už dostavila. Panocent ji popadl a urychleně tlačil doprostřed poničeného prvního nádvoří, kde už nehrozil zásah padajícími ruinami.

„Tam jsou! Vidím je!“ křičel někdo za nimi.

Sotvaže se čtveřice zastavila, sesunula se dívka po docentově těle na zem a roztřeseně přitom blábolila: „Vy... Vy jste mě... zachr... zachránil! Děkuju! Já, já děkuju. Jste hrdina... hrdina.“

Ihned se také zběsile rozvzlykala a vrhla se skloněnému Claudiovi okolo krku. Rozpačité pohlédli na Celestii, která si právě klekala vedle nich. Studentčino objetí mu nebylo dvakrát příjemné, ale nějak teď neměl srdce ji odtrhnout. Konec konců, chvěla se jako osika, protože krom šoku byla navíc jen ve spodním prádle a pořádně potlučená k tomu. Po celém těle měla krvácející oděrky a modřiny, do černých rozcuchaných vlasů, pokrytých prachem, jí odkapávala krev z menší rány nad levým spánkem. Utržila ji ve chvíli, kdy ji Drake v učebně odhodil bokem.

„KDE JSTE BYLI TAK DLOUHO?“ zaječel za nimi povědomý mužský hlas. Vzápětí k nim přichvátal Questus, táhnoucí za sebou Lydii. Curtius, Maxima a Agripina doběhli hned za nimi.

„HEJ! TADY!“ hulákala Lydia na zbylé tři štítonoše, kteří se právě pokoušeli proniknout do poničené budovy resky. Sotvaže zaslechli Lydiin hlas, otočili se a jako střely se hnali ke skupince okolo Orbiany.

Mezitím ze sebe Curtius serval plášť a rychle do něj Orbianu zabalil. Claudia se naštěstí zvládla pustit a pro změnu vzlykala do ramene Agripině. To už se k nim však přičítali zbylí Angirové se zadýchanou Cairou v čele. Z dálky ječela: „JSTE CELÍ?“

Když se všichni ujistili, že je jejich velitelka nezaněraněna, obořila se mladší štítonoška na sestru: „Jak je možné, že jsi to necítila dopředu?“

„Zemětřesení nepocházelo z jádra. Jako by někdo chytil zemi do rukou a prostě s ní jen trásl. Přišlo to bez varování!“

„Hodně divně,“ zamračil se Steve.

Cellestia se najednou začala zběsile rozhlížet kolem: „Viděli jste někdo strýčka?“

„Organizoval evakuaci. Je v pořádku,“ uklidňoval ji Patrik.

„Pokud ho ještě nekleplo hrůzou o tebe. Pěkně vyšiloval,“ ušklíbala se Caira.

„Pane docente, proč jste se tam tak dlouho zdrželi?“ vyzvídal Curtius.

Claudius na jeho dotaz však nereagoval, ale urychleně se začal vyptávat: „Co ostatní? Dostali se všichni ven?“

„Jo, už jsou pryč z hradu,“ ujistil Drakea Questus. Jenže tato informace Claudia kupodivu nepotěšila. Navztekaně rozhodil rukama a zahromoval na studenty: „A PROČ NE VY?“

„Čekali jsme na vás.“

„JSTE BLÁZNI?!“ zaječel pan docent.

„Ne blázní, nýbrž dobří přátelé. Měli o nás strach,“ ozvala se smířlivě Cellestia. Claudius se na ni nelibě zašklebil, pak stejným výrazem obdařil Questa a vycedil ze sebe: „Za cenu ohrožení vlastního života?“

„Copak vy jste se pro Orbianu do bortící se učebny nevrátili? Za cenu ohrožení vlastního života?“

Okamžitě sklapl, a zcela ignoruje Lydiino užaslé: „Vážně?“, se rozhlédl kolem. Na nádvoří se tísnilo několik desítek lidí, jimž se ještě nepodařilo protlačit se totálně ucpanou branou ven.

Cellestia najednou zprudka popadla sestru za paži: „Pustila jsi Erika z komnaty?“

„Ani jsem nemusela! Byli jsme se s kluky projít v zahradách a on se k nám přidal. Otřesy nás zastihly právě tam. Chudák, pořádně ho to vylekalo a teď asi lítá bůhví kde.“

„On to zvládne!“ mávla rukou starší štítonoška.

Zdálo se, že zemětřesení je definitivně u konce. Napětí se ale dalo doslova krájet, jelikož všichni vyčkávali, zda se země přece jen znovu nezachvěje. Nestalo se. Ti, co se snažili chránit v horizontální poloze, se začali pomalu zvedat, chumel před vstupem do areálu se uvolnil, uprchlíci se pomalu vraceli. Záchranné práce se rozběhly téměř okamžitě.

„Musíme prohledat budovy, jestli někdo nezůstal uvnitř,“ bylo slyšet Tribllianioho hlas z pravé čtyřboké věže. „Předsedové kruhů, okamžitě spočítejte studenty, pokud je někdo nezmizel, ihned hlásit vedení. Špitál je poškozen, takže ranění, pokud mohou, směr

Asklepion. Zbytek bude dopraven na nosítkách. Hlaste se mi tři dobrovolníci. Půjdete zjistit, jak to vypadá na ostatních fakultách!“ uděloval rektor pokyny s razancí kulometu.

Přítomní studenti se rozprchlí pomáhat, zůstala pouze Agripina, na jejímž krku doposud visela vzlykající Orbiana.

Cellestia se obrátila na Drakea a obdivně zašeptala: „Byl jste naprosto úžasný.“

„Rutina,“ zašklebil se.

„Vždycky jsem to věděla,“ usmála a začala mu z vlasů smetat nános prachu. Claudius s rozpačitým, trochu zamračeným pohledem sledoval její ruku, která se dotýká jeho hlavy.

Už zas nějaké věštecké fantazmagorie?

„Co tentokrát?“ Duchaplnější otázku vážně vymyslet nedokázal.

„Vůbec nechápu, jak jste se zrovna VY mohl nachomýtnout k Morsvirům. Vždyť vy k nim vůbec nepatříte. Tohle,“ kývla hlavou směrem ke zhroucené Orbianě, „by přece žádný Morsvir pro nikoho cizího neudělal, stejně jako by kdysi nezachránil neznámou holku, co ho chtěla ještě před několika minutami podříznout!“

Claudius ze sebe chtěl vysoukat nějakou, pokud možno jízlivou odpověď, když tu k nim dolehly rozrušené výkřiky: „CHYŤTE HO! TAM! BACHA, JOSIPE, VLEVO!“

Otočili se po hlasech a Drakeovi uniklo zděšené: „No paráda! Kerberos se utrhl.“

V zadní části nádvoří kličkovala mezi troskami čtyřhlavá obluda a počínala si přitom natolik obratně, že jakékoliv snahy hlavního štolby a jeho pomocníků o její omráčení se totálně mýjely účinkem. Psisko ale nevypadalo nebezpečně, spíš pořádně vyplašeně. A nebylo samo, kdo si nyní užíval nečekané svobody. Levou částí nádvoří se prohnala kozí siamská dvojčata, nebe se zaplnilo poštolkami, které zřejmě někdo během zemětřesení pustil a ony se teď naučeně vracely do svých klecí. Cellestia k nim vzhledla a strnula leknutím.

Vysoko na nebi se vzpínal grošovaný pegas, o kus dál bylo vidět oba zmateně poletující bělouše. Jeden z černých pegasů právě přelétal nad zdevastovaným druhým nádvořím. Posledního z pěťice vidět nebylo.

„PEGASOVÉ!“ ječela štítonoška tak nahlas, že Claudiovi zalehlo v uších.

„Kde je Apollon?“ zjišťoval Paul.

„Támhle,“ houkla na něj Cellestia a ukazovala na klesajícího černého hřebce. Bylo jasné, že míří někam k městečku.

„Nevidím Artemidu...“, zhrozil se Patrik.

„Určitě se pase někde opodál. Tu jen tak něco nerozhází,“ uklidňovala ho starší štítonoška.

Moc to nepomohlo, jelikož Patrik s obavami zakvílel: „Snad není zraněná, nebo dokonce...“

„Sem je zavolat nemůžeme, jsou rozrušení a během přistávání by si mohli ublížit,“ vyjekl Steve.

„Zkusíme to na planině za hradbami,“ rozhodla Caira, a na nic nečekajíc, vyrazila k bočnímu východu z hradu. Tedy spíše k tomu, co z něho zbylo. Patrik se Stevem pospíchali za ní, Paul zamířil na opačnou stranu.

Cellestia se rychle otočila na Claudia: „Je potřeba je uklidnit. Nebojte se, za chvíliku jsem zpátky.“

„Nestraše,“ vyjela mu z pusy dnes první impertinence. Ona se však nad jeho slovy jen pousmála a s nadáváním na zlomený podpatek se vydala za ostatními.

Když pan docent osaměl, nejprve se postaral o nosítka pro otřesenou Orbianu. Questovi a Curtiovi přikázal, aby s ní urychleně spěchali dolů do nemocnice. Děvčata je doprovázela. Hned poté se Drake vydal na průzkum okolí poničené hlavní budovy resky. Ke své úlevě musel konstatovat, že evakuace zřejmě proběhla velmi zdařile, protože zraněných bylo poskrovnu. Většinou se jednalo o šrámy, oděrky a sem tam o nějakou tu zlomeninu.

„Pane docente! Tady!“ zavolal Drakea někdo z pomocného personálu k ležící postavě, jejíž noha byla zaklíněna mezi zeď a velký kus zborceného gotického okenního rámu. Když se přihnál blíž, leknutím strnul. Hned se ale oklepal, a aby odlehčil vážnost situace, s hraně navztekáným výrazem zahřímal: „U VŠECH NALOMENÝCH HŮLEK, CO SE TADY VÁLÍŠ?“

„Jsem to nějak nevystihl,“ zasténal Tadius, a sotvaže Claudius kouzlem odsunul zbytek rámu bokem, škrábal se alespoň do sedu. V obavě z nějakého vnitřního zranění ho Drake opět zatlačil zpět do horizontální polohy.

„Hni se a máš po výzkumu!“

„Vždyť už je stejně hotový,“ hlesl dlouhán. Claudius se sklonil nad zraněnou nohou, když tu se k nim zezadu přičítal sir Meritus. „KDE JE CELLESTIA?“ ječel z plných plic.

„Běžela s ostatními Angiry uklidňovat splašené pegasy,“ informoval ho Drake. Škubl hlavou směrem vzhůru, aniž odtrhl oči od Tadiovy krvácející nohy. Jeden z běloušů se právě snášel k zemi, druhý se už také zklidnil a levitoval na místě. Ovšem grošák ještě stále vyváděl.

„Není jí nic, že ne?“ ujišťoval se kmet.

„Prosím vás! Tě se bojí i šutry!“ mávl Claudius rukou. Nemohl si všimnout, že se Meritus po jeho odpovědi zatvářil nějak překvapeně. Avšak hned nato se sklonil k ležícímu: „Tadie, jak jste na tom?“

„Jen povrchové zranění,“ zakvílel statečně Harswer, přemáhaje třes své spodní čelisti.

„Otevřená zlomenina, ovšem na smrt to nebude,“ konstatoval suše Drake.

„Dobře. OŠETŘOVATELÉ SEM!“ zavolal Meritus někam napravo od nich. Když doběhli, otočil se na Drakea: „Potřebujeme tvou pomoc. Ty si, myslím, se zborcenou architekturou docela rozumíš. Během prohledávání bude potřeba nadzvednout několik bývalých zdí.“

„Máte pro ty otřesy nějaké vysvětlení?“ vyzvídal pan docent během přesunu ke zbytkům studentské koleje Fakulty živelné magie.

„Vím toho tolik, co ty. Jen mě překvapuje, že nás Cellestia nevarovala. Vždycky ví, kde a kdy dojde k zemětřesení. Cítí je skrze živel zemi.“

„Své sestře tvrdila, že nešlo o klasické zemětřesení. Prý o něm vůbec nevěděla.“

Meritus na Claudia znepokojeně pohlédl: „Skutečně? Hm, to nevěstí nic dobrého.“

Claudius se v duchu ušklíbl:

Jako by jakékoliv zemětřesení mohlo někdy věstít něco dobrého!

Společně dochvátali k prvním balvanům, které dříve tvořily severní zeď koleje.

„Tak šup, šup, pane docente! Už ať jsou nahoře, možná tam máme nějakou práci,“ skřípala zuby slečna Moricová. Držela v rukou injekční stříkačku, zřejmě s morfiem, jako by s ní chtěla propíchnout prvního, kdo se jí dostane do spárů. O kousek dál její bratr právě ošetřoval poraněnou paži jednoho ze studentů.

Pan Moric, statný šedesátník, byl čerstvým vdovcem. Manželčina smrt jej velmi zasáhla, proto prodal svůj byt v hlavním městě Paracelsově a přestěhoval se ke své neprovdané sestře sem do Wolftownu. Celý svůj život se rovněž zabýval kouzelnickou medicínou, a tak byl v místním Špitále přijat víc než vřele.

Claudius vytáhl hůlku a pronesl stavící kouzlo. Kameny se vznesly a začaly se usazovat do svých původních pozic. Naštěstí pod nimi nikdo nebyl, jelikož prakticky všichni studenti měli vyučování. Pokračovali tedy dále do nitra kolejní budovy.

Jenže dramata dnešního dne ještě neskončila.

Soustředěnou práci záchranného týmu pod vedením pana prorektora náhle přerušil prazvláštní zvuk. Znělo to jako mohutné údery křídel, která zprudka rozrážejí okolní vzduch. Meritus ihned všeho nechal a tázvavě se otočil na Drakea. I on ve snaze zjistit, o co jde, naslouchal. Pohlédli na sebe a jako na povel se společně vyřítili zpět na nádvoří.

Nad hradem se v tom okamžiku setmělo. Obrovské tělo na chvíli zakrylo slunce a s ohlušujícím rachotem se sneslo přímo doprostřed prvního nádvoří. Každý, kdo se zde právě pohyboval, měl co dělat, aby unikl do bezpečí před ostrými drápy prapodivného tvora.

Na čtyřech tlapách se zde tyčilo tělo obrovské lvice s ženskou šíjí, krkem a hlavou. Nestvůra pomalu složila svá měděná orlí křídla, jejichž rozpětí mohlo být dobrých dvacet metrů. Děsivě nelidský výraz v její tváři dával všem najevo, že v míru asi nepřiletěla. Sjela očima přítomné a ti doslova zkameněli hrůzou.

A pak! Z jejího hrdla se vydral naprosto ohlušující vysoký jekot. Všichni přihlížející se zkroutili v bolestech, tlačíce dlaně na své slechy. Některým dokonce popraskaly bubínky v uších. Za několik sekund ale jekot ustal.

Sfinx vycenila zuby a začala se otáčet okolo své vlastní osy. Když dokončila úhel zhruba sto dvaceti stupňů, zarazila se a zářícíma očima proklála jednu z uliček vedoucích k bočnímu východu z hradu. Každý, na koho během své rotace upřela pohled, s vrískotem uprchl stranou. Každý, až na někoho. Drakeovi se při tomto pohledu stáhlo hrdlo hrůzou.

Celestia, provázena sestrou, Stevem a Patrikem, se právě vracela od již zklidněných pegasů. Nyní stála bez hnutí na místě, hypnotizována šílenými očima antického monstra. Země se opět otřásla, kterak se tvor na svých obrovských tlapách pohnul směrem ke štítonošům. V dlaních angirské trojice se okamžitě zaleskly krátké angirské meče a oni neohroženě zastoupili nestvůře cestu.

Sfinx zavyla a z očí jí vyšlehl jasný paprsek, který všechny tři hrubě odhodil do stran. Bylo nad slunce jasné, že právě našla tu, co hledala. Celestia stále zůstávala na místě. Nehýbala se. Namísto zděšení či strachu měla ve tváři zvláštní povýšený výraz.

Claudius, vida, že štítonoška čelí nestvůře zcela sama, se okamžitě vzpamatoval. Aniž by si to sám vůbec uvědomoval, vyrazil dlouhým skokem bránit svou slečnu asistentku. Meritus ho však prudce strhl zpět a nekompromisním tónem mu přikázal: „ANI SE NEHNI!“

Pan docent se mu pochopitelně vyškubl, ovšem prorektor byl rychlejší, než Claudius čekal. Vytrhl mu z ruky hůlku a svou vlastní mu spoutal nohy silným provazem.

„PUŠŤTE MĚ!“ zaječel a škubal sebou natolik, že nakonec skončil na kolenou.

„NE! Pro tvé vlastní bezpečí!“

„VŽDYŤ JI ZABIJE!“

V tu chvíli se stalo něco neuvěřitelného, i když je otázkou, jestli po předchozích událostech mohlo něco šokovat osazenstvo univerzity ještě víc.

Z popraskané dlažby prvního nádvoří vyrazily kmeny zběsile rostoucích stromů. Jejich větve se dramaticky prodlužovaly a mohutněly. Proplétaly se mezi sebou, až před zdánlivě bezbrannou štítonoškou vytvořily pevnou dřevěnou hradbu, sahající do výšky minimálně patnácti metrů. Obluda se k ní mezitím nebezpečně přiblížila, což u Claudia vyvolalo další záchvat hysterie.

Sfinx opět zavyla, z očí jí vyšlehly další dva rudé plameny a obrovským zárem spálily ochrannou hradbu z větví před Celestii. Všichni se zachvěli, když stromy bolestivě zavzdychaly. Za okamžik bylo všude kolem vidět jen zuhelnatělé dřevo. Vypadalo to, jako by před Angirkou byla naskládána vyhořelá hranice.

A přírodní divy pokračovaly dál. Země se začala znovu otřásat, tentokrát se však probudily horniny. Ze země před štítonoškou se do vzduchu prudce zvedly ostré skály, které snad vyrostly přímo z hlubin univerzitního skalního masivu. Nyní chránily Celestii samotné základy země, za nimiž ji zděšené publikum opět nevidělo. Jenže ohni z nestvůrných očí neodolala ani tato vápencová bariéra. Skály pod jeho smrtotoným náporem začaly brzy pukát, drolit se a s rachotem se řídit dolů. Za chvíli stála Celestia opět naproti okřídlené obludě.

Poslední ochrana se na nádvoří snesla v podobě obrovského černého havrana, který se zhmotnil v profesora Riverse. S vytaženou hůlkou vypadal hrozivěji než bůh podsvětí Hádes. Nicméně Celestia ho pádným gestem své ruky zarazila.

Sfinx opět upřela na štítonošku své ohnivé oči a Celestiiin krycí závoj náhle vzplál jasně rudým plamenem. Aniž by ale štítonošce jakkoliv ublížil, okamžitě pohasl. Nádvořím se rozlila zlatavá záře jejích vlasů. Sfinx na ni chvíli nehnuté civěla. Pak se stalo něco neskutečného.

Namísto toho, aby dle očekávání zaútočila, se obrovské tělo sehnulo v majestátní úkloně. Působilo to doslova, jako když poddaný vzdává úctu své vrchnosti. Když se opět

napřímila, kývla štítonoška hlavou také a její tvrdý a nepřírozeně silný hlas prořízl napjaté ticho na nádvoří: „PROČ JSI POVSTALA Z HLUBIN A PŘILETĚLA DO TĚCHTO MÍST?“

Opětovný příšerný jakot rval bubínky všem, kdo je měli ještě v pořádku. Na Celestii však neměl jakýkoliv vliv. Naopak, skoro se zdálo, že mu rozumí.

„NEMÁŠ PRÁVO MĚ ZPOVÍDAT!“ zahřímala štítonoška.

Sfinx s ní zase komunikovala pro okolí naprosto devastujícím způsobem. Zřejmě jí opět položila nějakou otázku, na niž se však Celestia tentokrát rozhodla odpovědět: „NOSITELÉ PROROCTVÍ!“

Akustická apokalypsa pokračovala.

„NETŘEBA! VĚZ, ŽE JÁ SE PŘIPOJÍM POUZE K VLÁDCŮM, SLUHOVÉ NADE MNOU MOC NEMAJÍ!“ zazněla panovačná odpověď.

Obluda vydala ze svého nitra nespokojený řev. Díkybohu byl hlubší než předchozí jakot, ale i tak se během něj opět zřítilo několik okolních zdí.

„PŘIKAZUJI TI, VRAŤ SE TAM, KAM PATŘÍŠ! DO HLUBIN! V TICHU A KLIDU SVÉ SLUJE VYČKÁVEJ DALŠÍCH POKYNŮ!“ zvolala k ní štítonoška hroživě.

Nestvůra se prapodivně zkroutila, proto všichni nabyli dojmu, že vyskočí a rozdrťí statečnou ženu svými obrovskými tlapami. Ovšem namísto toho se zadními odrazila od země, roztáhla mohutné perutě a vznesla se do vzduchu. Vítr zpod máchajících křídel nadzvedl prach včetně menších sutin a rozházel je po okolí. Sfinx vzlétla do oblak a brzy zmizela ohromeným zástupům z dohledu.

V tom okamžiku se Celestia vyčerpaně sesunula do náruče profesora Riverse. Jako by ji najednou opustily veškeré síly. Zvedl ji, změnil se s jejím tělem v černý vír a zmizel s ní ve zdech tvrze na Ostrozubu.

Bylo ticho. Všichni kromě Drakea oněměle zírali za odlétajícím mytickým tvorem, jenž si to zamířil k jihovýchodu směrem do nitra Karnatské vrchoviny.

„OKAMŽITĚ MĚ ROZVAŽTE!“ zavřískal Drake na Merita. „Vírový transfer?! Jak je něco takového vůbec možné?“

„Zeptej se černé magie,“ hlesl zaraženě prorektor během rušení spoutávajícího kouzla.

Claudius se na něho vyčítavě zadíval.

Vidíte to?! Kdybyste mě nezadržel, mohl jsem ji teď v náruči odnést já!

Meritus, jako by četl jeho myšlenky, ho rázně uzemnil: „Už by bylo po tobě!“

♦ ♦ ♦

Zemětřesení, očividně vyvolané Sfinx, napáchalo dosti značné škody. Nejvíce ze všeho to odnesla studentská kolej Fakulty živelné magie, část prvního nádvoří a kolonáda na druhém nádvoří. Mimo areál hradu na tom byla asi nejhůř hlavní budova Fakulty zvířecí

magie na pahorku v Magickém hvozdu. Městečko postiženo nebylo, protože v jeho případě otřesy ztlumil mohutný skalní masiv, na němž se hrad nacházel. Rovněž Fakulta černé magie dopadla až na několik zanedbatelných poškození vcelku dobře.

Ti ze studentů, kteří nyní neměli, kam by složili hlavy, našli útočiště v areálu Fakulty bílé magie dole v bývalém premonstrátském klášteře. Velká většina se však vrátila do svých domovů, kde měla zůstat až do odvolání.

Na poradě širšího vedení, konané ještě téhož dne v podvečer, bylo rozhodnuto, že opravy začnou okamžitě. Hlavním stavitelem byl ke své značné nelibosti ustanoven právě pan docent Drake, neboť sir Meritus nadšeně informoval vedení o jeho znalostech destrukčních i stavicích kouzel. Jenže Claudiovi se představa, jak krom starostí o mnoho tun prastarého kamení ještě vyrábí maltu a plácá ji na jednotlivé kamenné bloky, zrovna moc nezamlouvala. Jeho hlasité námitky byly naštěstí vyslyšeny, proto si už druhého dne mohl připsat k výčtu všech svých titulů post velitele početné party kouzlozedníků, kteří se věnovali oněm nesympatickým pomocným pracím.

Dobu oprav a uklízení poničených komnat štitonošů trávil Celestia pod bedlivým dozorem profesora Riverse v prostorách negry. Právo být po jejím boku si vybojoval jenom Steve. Caira, Patrik a Paul, jemuž se po dlouhé době podařilo nalézt ve wolftownských lesích svého pegase, se připojili k ostatním exulantům na albě.

Fakt, že jeho slečna asistentka tráví s černočerným havranem celé dny i noci, se Drakeovi ani trochu nelíbil. Navíc ho doslova iritovaly desítky otázek ohledně setkání jeho slečny asistentky s obludným monstrem.

Jak je možné, že spolu dokázaly komunikovat? Proč se jí Sfinx nepokusila ublížit, naopak se jí klaněla? A co ty stromy a pak skály? Jak se stalo, že Celestii vysloveně chránily? A co vůbec ta potvora sama? Odkud se zjevila a proč byl její přilet provázen zemětřesením?

Všemi těmito dotazy pochopitelně zahrnul v první řadě sira Merita, který však jen krčil rameny. „Nevím, netuším, také tomu nerozumím,“ byly veškeré jeho odpovědi.

Nakonec Claudiovu neodbytost nevydržel a raději ho odkázal na samotnou aktérku celého incidentu. Myšleno pochopitelně tu lidskou.

A tak se pan docent z čistě osobních důvodů dal ze všeho nejdříve do oprav poničených budov učitelské a studentské koleje resky. Na námitky, že toto přece zas tak nespěchá a že rektorát by měl být na řadě jako první, odpovídal nevrlým vrčením. Je to přece JEHO fakulta, děkana Goldberga nepočítaje, tudíž bude opravena jako první!

Už za tři dny dorazila k ostrozubské pevnosti poštolka se vzkazem, že se slečna asistentka i se svým bodyguardem mohou znovu ubytovat ve svých komnatách. Rychlost, s jakou se Celestia navrátila, Claudia nejen překvapila, ale doslova katapultovala jeho náladu do nebeských výšin. Důvodem bylo, že se tak stalo pouze necelé dvě hodiny poté, co sám odeslal na negru vzkaz.

Zřejmě už ji hrátky s černou magií přestávají bavit.

„Už je tady zas! Kšc!“ odháněla starší štítonošku huba ve dveřích její komnaty, sotvaže ji spatřila přicházet.

Cellestia otráveně protočila panenky.

Do nebe volající spoušť a zrovna tahle bestie musela vše přežít! Měla bych Riverse požádat, ať mě naučí používat sešívací kouzlo!

Když konečně utichlo protivné nadávání její dveřní společnice a Cellestia se uvelebila se sklenkou vína ve svém pohodlném loži nahoře, zavzpomínala na svůj pobyt v ostrozubské pevnosti. Rivers pro ni nechal připravit nejluxusnější komnatu místní učitelské koleje, určenou výhradně pro hosty. Moc si jí ale neužila, protože většinu času stejně trávila v děkanově pracovně. Její zasvěcování do tajů černé magie nyní vesele pokračovalo, neboť pan černokněžník nepovažoval za nutné, a zřejmě ani za důstojné se oprav hradu jakkoliv účastnit. Krom nacvičování lomících kouzel se ve chvílích odpočinku také věnovali teoretizování o kde čem. Téma Sfinx bylo pochopitelně první na řadě.

„Co závažného vám ono monstrum sdělilo?“

„Sfinx mi položila hádanku. Odpověď na ni však byla velmi jednoduchá.“

„Smím vědět, jak zněla?“

„Kdo je obdařen citem planoucím víc než nejprudší oheň, divočejším než nejdravější vzdušný vír, stálejším než tisícileté vodní proudy, silnějším než samotné základy země.“

„Vaše odpověď byla jednoznačná. Nositelé prorocství.“

„Tak jest. Následně mě vyzvala, abych následovala volání země a nabídla mi, že mi ukáže místo, kde mohu přijmout svou dávno určenou podstatu. Tvrdila také, že když ji neuposlechnu, přijdou jiní, kdo mě v mém odporu zlomí.“

„Takže to bylo varování. Očividně vás uznává jako autoritu.“

„Sfinx je přece stejně jako gryfové a další mytická stvoření nevyhraněný tvor. Proč si vybrala zrovna mě? Vždyť o mně nemůže nic vědět! V Angiru jsem se učila, že spí už stovky let a bude povolána teprve do konečného boje. Kým a za koho ale není známo. Potřebovala bych vědět, kde má svůj pelech.“

„Říká se, že odpočívá v bělostné jeskyni. Jenže kde se nachází, nikdo neví.“

„Nemůže to být moc daleko. To zemětřesení zajisté způsobila ona, když vylézala na povrch. Počítám, že přežívá někde blízko.“

Nenadálá návštěva okřídlené obludy přesto nebyla jediným problémem, který Cellestia řešila. Už více než tři měsíce jí vrtal hlavou stále nevyjasněný útok na pana docenta. Během debat s Riversem narazili i na toto téma.

„Zdá se, že se události Erferuviollsovým návratem daly do pohybu. Jen si vzpomeňte, ohrožení vašeho života během olympiády, předchozí pokus o otravu pana docenta a útok na vašeho ochránce Merita...“

„Útok na mě a na strýčka ano, i když si stále myslím, že cílem jste měl být vy. Ovšem s otravou pana docenta si nejsem jista. Nevidím žádnou spojitost.“

„Pokud onen neznámý útočník skutečně jedná na vévodův příkaz, snaha pomstít se Drakeovi se přece nabízí. Ač Erferuviollsův skalní přívrženec, nejenže přežil, ale není ani uvězněn a v poklidu si zde učí. Jsem přesvědčen, že vévoda o jeho varování Angiru před jedenácti lety ví.“

„To není jisté. Zradit ho mohl přece kdokoliv. Nepotrestaných Morsvirů bylo mnohem víc. Například samotný Lucretius Sullivan. Navíc! Útok zbrání či kletbou, no snad. Proč by se však vévoda obtěžoval něčím tak komplikovaným, jako je otrava? Ještě k tomu na lyceu. A odkud by vůbec věděl, kde Drakea hledat? Pochybují, že v internaci ve světě obyčejných lidí pročítal vědecká pojednání o amuletech a nerostech.“

„To zajisté ne, ale nyní o něm už vědět může. Na dostizích se přece pan docent objevil ve vaší a Meritově společnosti. Nezapomínejte, že dva z těch zmanipulovaných ocelotů tenkrát unikli.“

„Nevěřím, že by Tristan dopustil, aby měl vévoda nějaké návštěvy. Celé je to velice podivné. Pořád jsem přesvědčena, že v případě útoku na pana docenta šlo o něco jiného.“

„Stále se přikláníte k názoru, že se mohlo jednat o pomstu ze strany studentů?“

„Už ne. Útočník musel být s jedy velmi dobře obeznámen, čímž jsou třináctileté děti z podzření vyloučeny. Vysokoškoláci jako pachatelé útoku by přicházet v úvahu mohli, jenže sehnat zcela nedostupné moriatum? To se mi nezdá.“

„Takže zřejmě někdo z pozůstalých po Drakeových obětech.“

„Nabízí se to, ovšem proč hned vražda? Stačilo by ho přece obvinít. Jeho morsvirská složka se ve střežených archivech Ministerstva kontroly stále vyskytuje. Sama jsem její kopii viděla a také zničila.“

„Jak jste se k ní dostala?“

„Studenti! Přinesl ji jeden z nich. Naštěstí se mi podařilo zlikvidovat ji dříve, než ji stihli využít v jeho neprospěch.“

„Zdá se, že tento příběh dostává ukázkovou detektivní zápletku.“

Cellestia usrkla vína a zamýšleně pronesla: „Kdyby jen detektivní, pane profesore!“

RUSOVLASÍ

„Nevím, netuším, také tomu nerozumím,“ bylo vše, co Claudius dokázal ze Cellesie vytáhnout, když se v pátek 19. září konečně setkali v jeho pracovně.
Tohle si museli s Meritem natrénovat!

Ač se nažil sebevíc, vydoloval z ní pouze, že si z kontaktu s okřídlenou obludou nic moc nepamatuje. Prý musela být v nějakém transu či co, čemuž ale ani za mák nevěřil. Původ oněch ostrých záblesků, které ho málem připravily o zrak, mu také nedokázala nijak věrohodně vysvětlit.

Prý lom slunečních paprsků! To víš, že jo! Idiota dělej z někoho jiného!

Dorážel na ni tak zběsile, že se skoro pohádali. Naštěstí se pan docent nakonec ovládl a nechal ji na pokoji. Ovšem nebyl by to Claudius Drake, aby se alespoň nepokusil najít odpovědi v odborné literatuře. Knihovnici toho večera málem odvezli na magikpsychiatrii. Doma ji čekaly tři hladové krky, jenže ona se zarputilého čtenáře prostě nemohla zbavit. Když se jí dvě a půl hodiny po skončení výpůjční doby konečně podařilo ho vyhnat, odnášel si pan docent s sebou obrovský náklad všemožné literatury. Krom Sofoklovy hry Král Oidipus, kde se nachází zmínka o nestvůrné Sfinx, se například jednalo i o dochované staroegyptské papyry. K nim však musel „nafasovat“ také Champollionovo pojednání o rozluštění hieroglyfů. Ovšem jiné než vydané ve francouzštině nesehnal, proto sám sebe ještě obdařil i objemným francouzsko-magikojazyčným slovníkem. Každému je asi jasné, že tato mravenčí práce byla na pana docenta přece jen trochu moc náročná, proto obě poslední zmiňované publikace letěly velmi rychle do kouta. Malinko úspěšnější byl během studia všemožné orientální literatury, která ale neřešila konkrétně Sfinx, nýbrž lva jako ochranné zvíře.

O samotné okřídlené potvoře se nic moc nedozvěděl. Historka o hádankách na skále nad propastí, symbol moci faraonů, reinkarnace perských vládců. Až na několik zmínek

ve středověkých bestiářích o ní staří učenci mlčeli naprosto všichni. Její častá zobrazení na nábytku v období empiru byla zcela nepodstatná.

Na druhou stranu během své literární anabáze pochopil alespoň jednu věc. Lvi, tudíž zřejmě i samotná Sfinx, byli v minulosti vnímáni jako ochránci. A už to tady bylo zase! Otázky, otázky, otázky a žádné odpovědi!

No dobře. Silné majestátní zvíře se ve starověku jako strážce doslova nabízelo. Ale dnes? Co nebo koho by mohlo ochraňovat v současnosti? Snad právě Cellestii? Proč? A pokud by ano, ochraňovat před čím? Souvisí snad její přilet a pokorné chování s rostoucí hrozbou, která mou asistentku ohrožuje? Před kým ji tady vlastně schovávají? Je možné, že se celý tento incident dotýká vévody a možného znovuoobnovení Kvadrigy?

Téma tajně vyslechnutého rozhovoru Cellestie s Cairou těsně před prázdninami ho iritovalo už celé tři měsíce.

Proto Sfinx přiletěla? Aby ji ubezpečila, že bude stát na její straně? Že ji ochrání, a dokonce ji snad považuje za svou velitelku?

Pan docent v tuto chvíli ještě netušil, že jeho otázky byly ve skutečnosti vlastně odpověďmi.

• • •

V úterý 23. září asi tak kolem půl páté odpoledne se spustil takový liják, že by ani psa nevyhnal. Rovněž Claudius, maje na svých zádech ještě z dob své morsvirské éry vytevanou šelmu psovitou, v odborné terminologii zvanou *Canis lupus*, při pohledu ven uznal, že coby skoro pes nebude do té sloty posílat ani sám sebe.

Zde bychom se měli malinko zastavit. Aby nemohla být rozeznána skutečná identita Morsvirů, používali před deseti a více lety tzv. zvířecí inkognito. Každý z nich dokázal svůj obličej proměnit v konkrétní zvíře, které s ním nějak souviselo. U Claudia Drakea pocházejícího z Wolftownu se vlk doslova nabízel a například takový Lucretius Sullivan, vášnivý chovatel jaguárů, měl svého čtyřnohého tvora rovněž určeného zcela přesně. Ovšem vévoda si přece jen absolutní věrností svých stoupenců jistý být nemohl, proto vymyslel jednoduchý plán, jak si je k sobě připoutat ještě těsněji.

Při podpisu smlouvy s Jeho Milostí bylo každému nováčkovi vytetováno jeho zvíře prakticky přes celá záda. Vévoda pak tento věčný cejch očaroval ukotvenou kletbou. Znamenalo to, že byl zcela neodstranitelný. Ukotvené kletby pomíjejí až smrtí jejich autora, což v případě vévody skutečně hned tak nehrozilo. Pokud si tedy chtěl některý z Erferuviolsových nohsledů ponechat své černé tajemství pro sebe, musel se hodně snažit, aby si jeho záda nikdo neprohlédl. A právě Claudius byl typickým příkladem morsvirského tajnostkáře. Jeho žena se často divila, proč musí být během sporadických chvil vzájemné blízkosti každé zhasnuto.